

บทที่ 3

หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขอทานในประเทศไทยและในต่างประเทศ

การศึกษาถึงปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาอันเกิดจากผู้แสวงหาประโยชน์จากขอทานโดยการกระทำอื่นใดให้ผู้อื่นทำการขอทานนั้นจะต้องศึกษาจากประเทศอังกฤษที่เป็นต้นแบบของกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมขอทาน และประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับกฎหมายของประเทศอังกฤษด้วย ส่วนประเทศอินเดียมีขอทานเป็นจำนวนมากเพื่อนำมาวิเคราะห์กับกฎหมายในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมกับสังคมไทยต่อไป

3.1 หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

ระบบการเมืองการปกครองของประเทศไทยในปัจจุบันมีการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แม้ว่าได้ประกาศยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หลักการปกครองอันเป็นหลักของประชาธิปไตยมีปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายอันสูงสุดโดยตลอดมา เช่น การเสริมสร้างความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยไม่ให้ขาดแคลนปัจจัยสี่ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติถึงสิทธิหลักการคุ้มครองและพัฒนาผู้ด้อยโอกาสผู้ยากไร้และการช่วยเหลือเกษตรกรและส่งเสริมการมีงานทำ ซึ่งปัญหาหลักที่สังคมไทยกำลังเผชิญอยู่ คือปัญหาความยากจนของประชากรภายในประเทศ มีความเหลื่อมล้ำในสังคม และความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันระหว่างคนรวยกับคนจน การไม่มีที่ทำกินเป็นของตนเอง ไร้ที่อยู่อาศัยและการไม่มีงานทำ เป็นปัญหาหลักที่ทำให้บุคคลเหล่านี้ถูกชักจูงให้มาขอทานตามแหล่งชุมชนที่มีคนจำนวนมากหรือในเมืองหลวง ซึ่งต่อมาก็คือปัญหาของประเทศ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่หลักของรัฐที่จะส่งเสริมสนับสนุนกลุ่มคนเหล่านี้ให้มีงานทำ มีการศึกษาให้ทั่วถึง มีที่ทำกินเป็นของตนเอง และส่งเสริมสนับสนุนราคาสินค้าในระดับที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ โดยหน้าที่ของรัฐตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้บัญญัติไว้ดังนี้¹

มาตรา 71 รัฐพึงเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวอันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของสังคมจัดให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม ส่งเสริมและพัฒนา การสร้างเสริม

---

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

สุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจเข้มแข็ง รวมตลอดทั้งส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาไปสู่ความเป็นเลิศ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

รัฐพึงส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพและความสามารถสูงขึ้น

รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาส ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และคุ้มครองป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวถูกใช้ความรุนแรง หรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม รวมตลอดทั้งให้การบำบัดฟื้นฟูและเยียวยาผู้ถูกระทำการดังกล่าว

มาตรา 73 รัฐพึงจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่ช่วยให้เกษตรกรประกอบเกษตรกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีปริมาณและคุณภาพสูง มีความปลอดภัย โดยใช้ต้นทุนต่ำ และสามารถแข่งขันในตลาดได้ และพึงช่วยเหลือเกษตรกรผู้ยากไร้ให้มีที่ทำกินโดยการปฏิรูปที่ดิน หรือวิธีอื่นใด

มาตรา 74 รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการทำงานอย่างเหมาะสมกับศักยภาพ และวัยและให้มีงานทำ และพึงคุ้มครองผู้ใช้แรงงานให้ได้รับความปลอดภัยและมีสุขอนามัยที่ดีในการทำงาน ได้รับรายได้ สวัสดิการ การประกันสังคม และสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมแก่การดำรงชีพ และพึงจัดให้มี หรือส่งเสริมการออมเพื่อการดำรงชีพเมื่อพ้นวัยทำงาน

เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2484 มีการประกาศใช้มาเป็นเวลานานและเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวฯ ไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ สถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะมาตรการการลงโทษทางอาญาและมาตรการในการสงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนขอทานในขณะอยู่ในสถานสงเคราะห์และไม่สามารถหาเลี้ยงชีพตนเองและอยู่ในสังคมได้ภายหลังออกจากสถานสงเคราะห์ และปัญหาของการให้คำนิยามของคำว่า “ขอทาน” กับบุคคลที่แสดงความสามารถ เช่น การร้องเพลง การแสดงมายากล หรือคำว่า วณิพก ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2484 ได้ให้ความหมายไปในทางเดียวกัน คือเป็นพฤติกรรมของการขอทาน จึงทำให้เกิดประเด็นทางสังคมว่าเห็นควรพิจารณาแยกคำว่า “ขอทาน” กับคำว่า “การแสดงความสามารถ” ออกจากกัน เพื่อการควบคุมและให้ช่วยเหลือที่แตกต่างกันและเพื่อแก้ไขปัญหาการขอทานในสังคมให้มีประสิทธิภาพ และประเด็นเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญาที่ไม่ได้บัญญัติเอาไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2484 จากประเด็นปัญหาดังกล่าว ซึ่งต่อมานำไปสู่การแก้ไขปัญหาการควบคุมการขอทานโดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้นำเสนอให้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2484 และมีมติให้รับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน ฉบับ พ.ศ. 2559 ในการประชุมสภานิติบัญญัติ

แห่งชาติครั้งที่ 14 / 2559 วันศุกร์ที่ 4 มีนาคม 2559 และประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่ม 133 ตอนที่ 38 ก หน้า 1 เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2559 มีผลบังคับใช้เมื่อพ้น 90 วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา หลักการและเหตุผลการตราพระราชบัญญัติฉบับนี้คือการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขอทานปี 2484 ให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันมากขึ้นเนื่องจากปัจจุบันการขอทานมีลักษณะของการแสวงหาประโยชน์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายจากผู้ซึ่งอาศัยความพิการทางร่างกายสติปัญญาความสามารถหรือสภาพจิตใจของบุคคลอื่น² ส่งผลให้เกิดความเสียหายและความสงบเรียบร้อยของประเทศเป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงควรมีการจัดระเบียบเรื่องดังกล่าวให้ชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้นพร้อมทั้งกำหนดให้บุคคลซึ่งกระทำการใดๆ ให้ผู้อื่นกระทำการขอทานตามสถานที่ต่างๆ สมควรกำหนดความผิดให้ได้รับโทษทางอาญาสำหรับผู้ซึ่งคอยแสวงหาประโยชน์จากผู้ทำการขอทานอันเนื่องมาจากความไม่สมประกอบทางร่างกาย ความอ่อนด้อยทางสติปัญญาหรือทางด้านสภาพจิตใจของบุคคลอื่น และเพื่อเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพของบุคคลดังกล่าวไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น โดยมีแนวคิดในการจัดการกับปัญหาคนขอทาน การกำหนดโทษทางอาญาสำหรับคนขอทานกับผู้คอยแสวงหาประโยชน์จากคนขอทาน การคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิต

การขอทานเป็นปัญหาที่มีมายาวนานควบคู่กับการพัฒนาต่างๆ ของประเทศ เริ่มจากการขาดโอกาสในด้านการศึกษา ขาดโอกาสในการที่จะเข้าถึงสวัสดิการของคนกลุ่มหนึ่ง ความพิการทางร่างกายหรือความบกพร่องทางด้านจิตใจ ได้พัฒนารูปแบบของการขอทานไปสู่ขบวนการของกลุ่มคนที่แสวงหาประโยชน์จากการขอทานที่อาศัยความอ่อนด้อยไม่ว่าจะทางด้านสติปัญญาหรือจากสภาพจิตใจของบุคคลอื่นเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นจะเห็นได้ขอทานก่อให้เกิดปัญหาและผลกระทบด้านลบแก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในด้านการค้าพาณิชย์ การท่องเที่ยว และการคมนาคม เป็นต้น อีกทั้ง ขอทานยังเป็นปัญหาเกี่ยวกับความเป็นระเบียบของสังคม ความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้สัญจรไปมาบนท้องถนน ดังนั้นจึงต้องจัดการแก้ไขปัญหาคือขอทานให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม ไม่ก้าวก้าวสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของปัจเจกชน ซึ่งเป็นสิ่งที่รัฐจะต้องผดุงไว้เช่นเดียวกัน

3.1.1 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

หากขอทานเป็นคนต่างด้าว ซึ่งมาตรา 4 บัญญัติว่า “คนต่างด้าว หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

² เหตุผลท้ายพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2559

คนเข้าเมือง หมายความว่า คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร” ขอตานซึ่งเป็นคนต่าง
 ด้าวอาจมีความรับผิดชอบทางอาญาตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ได้ดังนี้

มาตรา 12 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้
 เข้ามาในราชอาณาจักร

1) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยัง
 สมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือ
 เดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศหรือจากกระทรวงการ
 ต่างประเทศเว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ
 การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่
 กำหนดในกฎกระทรวง

2) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร

3) เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมกร หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกาย โดย
 ไม่ได้อาศัยวิชาความรู้หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่า
 ด้วยการทำงานของคนต่างด้าว

4) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิง หรือเด็ก
 การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบ
 เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา 19 บัญญัติว่า “ในการตรวจและพิจารณาว่าคนต่างด้าวผู้ใดต้องห้ามมิให้เข้ามา
 ในราชอาณาจักรหรือไม่ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นไปพักอาศัย
 อยู่ ณ ที่ที่เห็นสมควร โดยให้คำรับรองว่าจะมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อรับทราบคำสั่ง ตามวัน
 เวลา และสถานที่ที่กำหนดก็ได้ หรือถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรจะเรียกประกันหรือเรียกทั้ง
 ประกันและหลักประกันก็ได้ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดตามที่เห็น
 เหมาะสมเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเรียกบุคคลซึ่งมี
 เหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของบุคคลนั้นอาจเป็นประโยชน์แก่กรณีที่สงสัยให้มาสาบานหรือปฏิญาณ
 ตนและให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าคนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการอันระบุใน
 มาตรา 12 (8) หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนั้น หรือหญิงหรือเด็กคนใดเข้ามาเพื่อการเช่นว่านั้น
 พนักงานเจ้าหน้าที่อาจอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรได้ชั่วคราวโดยสั่งให้บุคคลดังกล่าวมา
 รายงานตนและตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือจะสั่งให้ไปรายงานตนและตอบคำถามของ

เจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่ผู้นั้นอาศัยอยู่ ตามระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ก็ได้ แต่ระยะเวลาที่กำหนดให้รายงานตนและตอบคำถามต้องห่างกันไม่น้อยกว่าเจ็ดวันต่อครั้ง”

มาตรา 20 บัญญัติว่า “ในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กักตัวคนต่างด้าวผู้ใดไว้ตามมาตรา 19 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้เท่าที่จำเป็นตามพฤติการณ์แห่งกรณีแต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกกักตัวมาถึงที่ทำการของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะยืดเวลาเกินสี่สิบแปดชั่วโมงก็ได้ แต่มิให้เกินเจ็ดวันและให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุจำเป็นที่ต้องยืดเวลาไว้ให้ปรากฏด้วย

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องกักตัวคนต่างด้าวผู้ใดไว้เกินกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้มีการกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ต่อไปอีกได้ และศาลอาจสั่งให้มีการกักตัวไว้เท่าที่จำเป็นครั้งละไม่เกินสิบสองวัน แต่ถ้าศาลเห็นสมควรจะสั่งให้ปล่อยตัวไปชั่วคราวโดยเรียกประกัน หรือเรียกทั้งประกันและหลักประกันก็ได้”

มาตรา 22 บัญญัติว่า “ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา 12 เข้ามาในราชอาณาจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ โดยมีคำสั่งเป็นหนังสือถ้าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่พอใจในคำสั่ง อาจอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ เว้นแต่กรณีตามมาตรา 12 (1) หรือ (10) ห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด แต่ถ้ารัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่เป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา 12

การอุทธรณ์ ให้ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ได้ทราบคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ และให้ทำตามแบบและเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อคนต่างด้าวยื่นอุทธรณ์แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รื้อการส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นออกไปนอกราชอาณาจักรไว้จนกว่าจะได้มีคำสั่งของรัฐมนตรีในกรณีนั้น

ในระหว่างดำเนินการตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือระหว่างรอฟังคำสั่งของรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ให้ตามมาตรา 19 วรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่มิให้นำมาตรา 20 มาใช้บังคับด้วย”

มาตรา 44 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

1) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดที่กเว้นไว้ในกฎกระทรวง

2) เป็นผู้ไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพได้ เพราะกายพิการหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความใน (2) มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวที่เป็นบิดา มารดา สามเณร หรือบุตรของ บุคคลซึ่งมีภูมิลานอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันได้”

มาตรา 54 บัญญัติว่า “คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับ อนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้น กลับออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้

ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนเพื่อส่งตัวกลับตามวรรคหนึ่ง ให้ตามมาตรา 19 และมาตรา 20 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่มีคำสั่งให้ส่งตัวคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรแล้วในระหว่างรอ การส่งกลับ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอนุญาตให้ไปพักอาศัยอยู่ ณ ที่ใด โดยคนต่างด้าวผู้นั้นต้อง มาพบพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด โดยต้องมีประกัน หรือมีทั้งประกันและ หลักประกันก็ได้ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดเป็นเวลานาน เท่าใดตามความจำเป็นก็ได้ ค่าใช้จ่ายในการกักตัวนี้ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้เสีย

บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรก่อน วันที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช 2480 ใช้บังคับ”

มาตรา 63 บัญญัติว่า “ผู้ใดนำหรือพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำการ ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินหนึ่ง แสนบาท

เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 และภายในพาหนะ นั้นมีคนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้นได้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตน ไม่สามารถรู้ได้ว่าภายในพาหนะนั้นมีคนต่างด้าวดังกล่าวอยู่ แม้ว่าได้ใช้ความระมัดระวังตาม สมควรแล้ว”

มาตรา 64 บัญญัติว่า “ผู้ใดรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน พระราชบัญญัตินี้ ให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจาก การจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ผู้ใดให้คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้เข้าพักอาศัยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นรู้ว่าคนต่างด้าวดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า ตนไม่รู้โดยได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำเพื่อช่วยบิดา มารดา บุตร สามี หรือภริยาของผู้กระทำ ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้”

มาตรา 70 บัญญัติว่า “พาหนะใดมีคนโดยสารซึ่งเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 12 (1) เข้ามาในราชอาณาจักร เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้นต้องระวางโทษปรับเรียงรายตัวคนต่างด้าวคนละไม่เกินสองหมื่นบาท”

มาตรา 72 บัญญัติว่า “คนต่างด้าวผู้ใดหลบหนีไปจากพาหนะหรือหลบหนีไปในระหว่างส่งตัวไปยังสถานที่ใด ๆ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะควบคุมตัวไว้หรือให้ส่งตัวไปตามมาตรา 29 หรือหลบหนีไปในระหว่างที่ถูกกักตัวหรือควบคุมตามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา 81 บัญญัติว่า “คนต่างด้าวผู้ใดอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา 82 บัญญัติว่า “คนต่างด้าวผู้ใดหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตาม ขัดขืนหรือไม่ยอมรับทราบคำสั่งของรัฐมนตรี คณะกรรมการ อธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายซึ่งสั่งการแก่คนต่างด้าวผู้นั้นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ถ้าคำสั่งตามวรรคหนึ่งเป็นคำสั่งให้กลับออกไปนอกราชอาณาจักรคนต่างด้าวผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท”

มาตรา 84 บัญญัติว่า “บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากความผิดตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง มาตรา 63 มาตรา 64 มาตรา 71 และมาตรา 82 วรรคสอง ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ ซึ่งประกอบด้วยอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้แทน อธิบดีกรมอัยการหรือผู้แทนและผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองหรือผู้แทนเป็นกรรมการ มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้ คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจมอบหมายให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบแทนได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ก็ได้ตามที่เห็นสมควร

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

3.1.2 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

มาตรา 26 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้

(5) บังคับ ชู่เช็ด ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำความผิดประการใดให้เด็กไปเป็นขอทาน เด็กเร่ร่อน หรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการขอทานหรือการกระทำความผิด หรือกระทำความผิดประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก”

หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว กฎหมายกำหนดอัตราโทษไว้ในมาตรา 78 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

3.1.3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551

มาตรา 4 บัญญัติว่า “องค์กรอาชญากรรม” หมายความว่า คณะบุคคลซึ่งมีการจัดโครงสร้างโดยสมคบกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราวหนึ่งและไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างที่ชัดเจนมีการกำหนดบทบาทของสมาชิกอย่างแน่นอนหรือมีความต่อเนื่องของสมาชิกภาพหรือไม่ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่งหรือหลายฐานที่มีอัตราโทษจำคุกขั้นสูงตั้งแต่สี่ปีขึ้นไปหรือกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อื่นใดอันมิชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม”

มาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

1) เป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดหนึ่งแห่งที่ยกขัง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว น้อฉลหลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ ใช้อำนาจครอบงำบุคคลด้วยเหตุที่อยู่ในภาวะอ่อนด้อยทางร่างกายจิตใจ การศึกษา หรือทางอื่นใดโดยมิชอบ ชู่เช็ดว่าจะใช้กระบวนการทางกฎหมายโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลบุคคลนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล หรือ

2) เป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดหนึ่งแห่งที่ยกขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็ก

ถ้าการกระทำนั้นได้กระทำโดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศใน

รูปแบบอื่นการเอาคนลงเป็นทาสหรือให้มีฐานะคล้ายทาส การนาคนมาขอตาน การตัดอวัยวะเพื่อการค้า การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคลไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม”

มาตรา 7 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

- 1) สนับสนุนการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์
- 2) อุปการะโดยให้ทรัพย์สิน จัดหาที่ประชุมหรือที่พำนักให้แก่ผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์
- 3) ช่วยเหลือด้วยประการใดเพื่อให้ผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์พ้นจากการถูกจับกุม
- 4) เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ถูกลงโทษ
- 5) ชักชวน ชี้นำ หรือติดต่อบุคคลให้เข้าเป็นสมาชิกขององค์กรอาชญากรรมเพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์”

มาตรา 8 บัญญัติว่า “ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา 6 ต้องระวางโทษหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

มาตรา 9 บัญญัติว่า “ผู้ใดสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา 6 ต้องระวางโทษไม่เกินครึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าผู้ที่สมคบกันกระทำความผิดคนหนึ่งคนใดได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกันผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางตามที่ได้บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกระทงหนึ่งด้วย

ในกรณีที่ความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิดแต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้นต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับใจให้ความจริงแก่การสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้มีการสมคบกัน ศาลจะไม่ลงโทษหรือลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้”

มาตรา 10 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 6 ได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปหรือโดยสมาชิกขององค์กรอาชญากรรม ต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ถึงหนึ่ง

ในกรณีที่สมาชิกขององค์กรอาชญากรรมได้กระทำความผิดตามมาตรา 6 สมาชิกขององค์กรอาชญากรรมทุกคนที่เป็นสมาชิกอยู่ในขณะที่กระทำความผิด และรู้เห็นหรือยินยอมกับการ

กระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นแม้จะมีได้เป็นผู้กระทำความผิดนั้นเอง

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพื่อให้ผู้เสียหายที่ถูกพาเข้ามาหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรตกอยู่ในอำนาจของผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2559 จะไม่มีการขยายขอบเขตความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิดขอทานไว้มากขนาดนี้ คงกำหนดให้ต้องรับผิดทางอาญาตามหลักทั่วไปของกฎหมายอาญา กล่าวคือ บุคคลจะต้องรับผิดทางอาญาก็ต่อเมื่อได้มีการลงมือกระทำความผิดแล้วเท่านั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59

มาตรา 52 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบสองปีและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงหนึ่งล้านสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่ถึงสิบห้าปีหรือผู้มีกายพิการหรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท”

มาตรา 53 บัญญัติว่า “นิติบุคคลใดกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท

ในกรณีที่การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งของนิติบุคคลเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกปีถึงสิบสองปีและปรับตั้งแต่หกแสนบาทถึงหนึ่งล้านสองแสนบาท แต่ถ้าเป็นการกระทำแก่บุคคลตาม

มาตรา 52 วรรคสอง หรือมาตรา 52 วรรคสาม ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าวแล้วแต่กรณี”

มาตรา 53/1 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 52 หรือ

มาตรา 53 วรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1) รัับอันตรายสาหัส หรือเป็นโรคร้ายแรงซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

2) ถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต”

3.1.4 พระราชบัญญัติควบคุมขอทาน พ.ศ.2559

ปัจจุบันพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2559 ห้ามมิให้มีการขอทาน หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษทางอาญา มาตรา 13 บัญญัติว่า “ห้ามบุคคลใดทำการขอทานการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นการขอทาน

1) การขอเงินหรือทรัพย์สินจากผู้อื่นเพื่อเลี้ยงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการขอด้วยวาจา ข้อความหรือการแสดงกิริยาอาการใด

2) การกระทำด้วยวิธีการใดให้ผู้อื่นเกิดความสงสารและสงมอบเงินหรือทรัพย์สินให้ การแสดงความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นดนตรีหรือการแสดงอื่นใด เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือทรัพย์สินจากผู้ชมหรือผู้ฟัง การขอเงินหรือทรัพย์สินกันฐานญาติมิตร หรือการเรียไรรตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียไร ไม่ถือว่าเป็นการขอทานตามพระราชบัญญัตินี้”

ส่วนโทษทางอาญาที่จะลงแก่ผู้ฝ่าฝืนทำการขอทานนั้น ปรากฏอยู่ในมาตรา 19 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

นอกจากความรับผิดชอบทางอาญาของขอทานแล้ว พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2559 ได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากขอทานอีกด้วยซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากมีกลุ่มมิจฉาชีพนำเอาคนมาขอทานเพื่อมุ่งหวังผลประโยชน์ทางธุรกิจ เกิดเป็นธุรกิจขอทาน หรือแก๊งขอทาน

มาตรา 22 บัญญัติว่า “ผู้ใดแสวงหาประโยชน์จากผู้ทำการขอทานโดยใช้ จ้างวาน สนับสนุนยุยงส่งเสริม หรือกระทำด้วยวิธีการอื่นใดให้ผู้อื่นทำการขอทานต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1) กระทำต่อหญิงมีครรภ์ ผู้สูงอายุ คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้เจ็บป่วย

2) ร่วมกันกระทำหรือกระทำกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป

3) กระทำโดยนำผู้อื่นจากภายนอกราชอาณาจักรให้มาขอทานในราชอาณาจักร

4) กระทำโดยผู้ปกครองหรือผู้ดูแลของผู้ทำการขอทาน

5) กระทำโดยพนักงานเจ้าหน้าที่

6) กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลหรือให้คำปรึกษาบุคคลตาม (1)

ความในวรรคหนึ่งและวรรคสอง (1) (2) และ (4) ไม่ใช่บังคับกับการกระทัระหว่าง
บุพการีและผู้สืบสันดาน”

3.2 หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกามีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบประธานาธิบดี
กล่าวคือ เป็นการปกครองที่แบ่งแยกอำนาจโดยเด็ดขาดโดยรัฐจะมอบอำนาจหน้าที่ให้แก่แต่ละองค์กร
ประกอบด้วย ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ ซึ่งเป็นการนำไปปฏิบัติเป็นอิสระ โดยแต่ละ
องค์กรจะทำหน้าที่ของตนเองโดยไม่ก้าวล่วงตรวจสอบซึ่งกันและกัน³ ส่วนระบบกฎหมายอาญา
ของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น แต่ละรัฐจะมีอำนาจอิสระในการบัญญัติกฎหมายอาญาของมลรัฐเอง
โดยที่รัฐบาลกลาง (Federal Government) จะไม่เข้าไปแทรกแซงในเรื่องของการกำหนดว่าลักษณะ
การกระทำใดเป็นความผิดอาญาหรือไม่ อย่างไรก็ตามศาลของแต่ละมลรัฐนั้น เป็นแหล่งที่มาของ
กฎหมาย ถึงแม้ว่ากฎหมายจะเกิดจากคำพิพากษาของศาลจะมีศักดิ์ต่ำกว่ากฎหมายที่ตราโดยฝ่ายนิติ
บัญญัติ เพราะกฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาอาจถูกแก้ไขโดยบทบัญญัติที่ตราขึ้นโดยฝ่ายกฏตาม ระบบ
กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงเป็นระบบกฎหมายคอมมอน ลอว์ (Common) โดยมีรากฐาน
และแนวคิดมาจากประเทศอังกฤษ ซึ่งนำส่วนที่ดีมาใช้ในขณะเดียวกันยังคงความเป็นเอกภาพทาง
ศาลไว้โดยถือหลักที่ว่า ระบบตุลาการจะต้องปลอดจากอำนาจทางการเมือง หรือสภาองเกรสหรือ
ฝ่ายบริหาร⁴ สำหรับมาตรการทางกฎหมายในการจัดการและควบคุมคนขอทานในประเทศ
สหรัฐอเมริกานั้น สืบเนื่องมาจากท่ามกลางความเจริญของอารยประเทศที่ปรากฏคนขอทานไป
พร้อมๆกันของความเจริญ ซึ่งปรากฏให้เห็นโดยทั่วไป ด้านหนึ่งมาจากแนวความคิดจากความ
ต้องการแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมสูง จึงทำให้ตลาดแรงงานหรือคนงานพยายามหลีกเลี่ยงไม่
ยอมทำงาน เพื่อเรียกร้องค่าครองชีพหรือให้ได้แรงงานที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูง และในขณะเดียวกัน
ระบบการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมมีความต้องการที่จะลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำสุดเพื่อให้สามารถ
แข่งขันกับตลาดคู่แข่งได้ ประกอบกับคนจรจัดอาจก่อให้เกิดอาชญากรรมลักขโมยเพื่อหาเงินมา
ประทังชีวิต เมื่อมีการอพยพคนมาจากประเทศต่างๆ เพื่อเข้ามาแสวงหาประโยชน์ในประเทศ
สหรัฐอเมริกานับเป็นจำนวนมาก เป็นเหตุผลหนึ่งประการที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ตรากฎหมายคน

³ สงขลา วิชัยค์. (2550). *กฎหมายธรรมนูญและสถาบันการเมืองชั้นสูง*. เอกสารการสอนชุดวิชา 41711 หน่วย
ที่ 1 -15 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. หน้า 3 – 32.

⁴ ประชุม โฉมฉาย. (2556). *กฎหมายเอกชนเปรียบเทียบเบื้องต้น:จารีตโรมันและแอ่งโกแซกซอน*. โครงการตำรา
เอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 13 – 24.

จรรยาบรรณของบุคคลที่สามารถทำงานได้โดยใช้แรงเหมือนบุคคลทั่วไปได้ แต่บุคคลกลุ่มดังกล่าวยอมปฏิเสธการทำงานโดยเฉพาะการใช้แรงงานในยุคนั้น ซึ่งถือว่าแรงงานเป็นเรื่องสำคัญ และมีความต้องการของสังคมในการพัฒนาประเทศ แต่บุคคลเหล่านั้นหันไปประกอบอาชีพการขอทาน ซึ่งถูกมองว่าเป็นอาชีพที่เอาเปรียบคนอื่นในสังคม ประกอบกับสาเหตุเพื่อป้องกันอาชญากรรมทางสังคมที่จะเกิดขึ้น เพราะแนวคิดว่าคนจรจัดไร้ที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งกลุ่มบุคคลเหล่านี้มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรมสามารถกระทำได้ทุกเมื่อ ซึ่งอาชญากรรมอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาจากวิถีการดำรงชีวิตของคนไร้ที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งหรือคนจรจัด โดยมีความแตกต่างกับกฎหมายอาญาธรรมดาที่เป็นการลงโทษและเป็นการห้ามจากการกระทำผิดอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และเจตนาในการออกกฎหมายสำหรับคนจรจัดเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถบังคับใช้กฎหมายก็เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคม⁵ ดังนั้นประเทศสหรัฐอเมริกาจึงตราพระราชบัญญัติคนจรจัดเพื่อลงโทษบุคคลที่มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงหรือเป็นผู้ที่สามารถทำงานได้เหมือนบุคคลโดยทั่วไป แต่ไม่ยอมทำงานหรือประกอบอาชีพที่สามารถทำได้ หรือลงโทษบุคคลที่ทำการขอทานเลี้ยงชีพเพื่อเอาเปรียบสังคม ซึ่งผู้เขียนขอยกตัวอย่าง กฎหมายเกี่ยวกับคนขอทานซึ่งปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

3.2.1.1 ประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ได้มีบทบัญญัติรับรองไว้ในมาตรา 647 ดังต่อไปนี้

“นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในข้อ (1) ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ถือว่ามีความผิดฐานก่อความไม่สงบเรียบร้อย อันเป็นความผิดลหุโทษ”

“มาตรา 647 (c) ผู้ใดชักชวนผู้ในที่สาธารณะหรือสถานที่อันเปิดไว้เพื่อใช้เป็นที่สาธารณะโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการขอทานหรือขอสิ่งของหรือเงินบริจาค

ที่สำคัญของกฎหมาย รัฐแคลิฟอร์เนียได้ตรากฎหมายการห้ามการขอทานนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมในการรักษาผลประโยชน์และการปกป้องสาธารณะ มิให้กระทำการก่อให้เกิดความรำคาญที่เกินสมควร อันเป็นผลประโยชน์ของรัฐ กาดัดสินใจตรากฎหมายในการห้ามมิให้คนขอทานของรัฐแคลิฟอร์เนียโดยใช้วิธีการข่มขู่ที่เป็นการคุกคาม หากพิจารณาแล้วจะเห็นว่ามิแนวนโยบายที่จะส่งเสริมผลประโยชน์อันสำคัญยิ่งของรัฐอย่างสมเหตุสมผล

การตรากฎหมายและข้อบังคับของรัฐแคลิฟอร์เนียในการห้ามมิให้คนขอทาน คนขอทานยังคงมีความเป็นอิสระและเสรีภาพในอันที่จะสื่อสารด้วยข้อความใดๆที่มีความต้องการจะสื่อสาร แต่การกระทำใดๆจะต้องไม่มีผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นทางการ ซึ่ง

⁵ สมศักดิ์ ชินอรุณชัย. (2557). *มาตรการทางกฎหมายต่อคนขอทานและผู้ถือประโยชน์จากคนขอทานในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 51.

รัฐบาลรัฐแคลิฟอร์เนียมีผลประโยชน์โดยการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนให้มีความเป็นอิสระ โดยปราศจากการคุกคามข่มขู่และพฤติกรรมใดๆที่เกิดจากการคุกคาม บังคับ ข่มขู่ ที่ไม่ใช่ “ข้อความ” ของคนขอทานที่มีการคุกคาม แต่อาจเป็นความประพฤติของเขาสอง โดยคนขอทานมิได้ถูกห้ามในการขอเรียไร่ตราบเท่าที่คำขอเรียไร่นั้น ไม่ได้เกิดจากพฤติกรรมที่แสดงความก้าวร้าว⁶ นอกจากนี้รัฐแคลิฟอร์เนียที่ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับห้ามมิให้คนทานแล้ว กฎหมายเกี่ยวกับคนขอทานในเมืองซีแอตเทิล (Seattle) รัฐวอชิงตัน (Washington) ประเทศสหรัฐอเมริกาในเทศบัญญัติในมาตรา 12 A.12.015 โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.2 บัญญัติซีแอตเทิล (Seattle) รัฐวอชิงตัน (Washington)

A) บทบัญญัติตามมาตรานี้ บังคับกับการกระทำดังนี้

1) “การขอทานโดยรุกราน” หมายถึงการขอทานโดยมีเจตนาที่คุกคามผู้อื่น เพื่อให้มอบเงินหรือสิ่งของอย่างใดให้

2) “คุกคาม” หมายถึงการกระทำอันมีลักษณะที่จะเข้าใจได้ว่าเป็นการทำให้ผู้อื่นรู้สึกกลัวหรือถูกบังคับ

3) “ขอทาน” หมายถึงการร้องขอเงินหรือสิ่งของที่เป็นบริการให้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยคำพูด การแสดงท่าทาง สัญลักษณ์ หรือการกระทำอันมีความหมายอื่นๆ

4) “สถานที่สาธารณะ” หมายถึง พื้นที่ที่โดยทั่วไปเห็นได้ชัดว่าเพื่อสาธารณะ และรวมถึงตรอก ซอย ดิถ อาคารสำนักงาน ถนนส่วนบุคคล ลานจอดรถ สวน ตลาด ทางเท้า และถนนที่ไว้สาธารณะทั่วไป รวมถึงสถานที่ที่จัดให้มีการบริการด้านอาหาร เครื่องดื่ม และให้ความบันเทิง ทางเข้าประตูเข้าอาคาร หรือบ้าน และที่ดินที่มีรั้วล้อมรอบ

B) ผู้กระทำความผิดฐานขัดขวางการเดินถนน ถ้าเป็นการกระทำในสถานที่สาธารณะ โดยตั้งใจมีความผิด เป็นการขอทานโดยการรุกราน

C) ความผิดฐานรบกวนขัดขวางการเดินถนน เป็นความผิดหลุโทษ

นอกจากนี้ การส่งเสริมผลประโยชน์ที่รัฐจะต้องสนับสนุนและทำหน้าที่รวมถึงการปกป้องประชาชนจากความน่ารำคาญเกินควร ได้รับการยอมรับอย่างชัดเจนว่าเป็นผลประโยชน์ที่สำคัญของรัฐการห้ามเพียงการกระทำที่ประสงค์ที่เกี่ยวข้องในการชักชวนให้ทานการผลักดันประโยชน์ต่อเมืองซีแอตเทิลและสำคัญในการปกป้องพลเมืองจากความน่ารำคาญเกินควร ทั้งนี้โดยไม่กระทำการละเมิดสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานใดๆ ดังนั้นการห้ามการขอทานด้วยความก้าวร้าว

⁶ Darryl D.C. Hastings constitutional law quarterly: Aggressive panhandling legislation and the constitution: Evisceration of fundamental rights-or-valid restrictions upon offensive conduct. p.573.

เป็นไปตามเงื่อนไขของรัฐที่บัญญัติตรากฎหมายโดยทำหน้าที่ในการส่งเสริมรักษาผลประโยชน์ที่สำคัญของรัฐ⁷

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคนจรจัดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 647 รัฐแคลิฟอร์เนียของสหรัฐอเมริกา ดังนี้

1) คนจรจัดจัดอยู่ในประเภทหนึ่งของคนขอทาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 647 ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียได้กำหนดบทลงโทษปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

2) มาตรการในการจับกุม ประชาชนทุกคนที่พบเห็นคนจรจัดหรือคนขอทาน สามารถจับกุมคนจรจัดได้และนำตัวไปส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือศาลได้ และหากเจ้าหน้าที่ตำรวจละเว้นการปฏิบัติหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ยอมรับแจ้งความหรือรับตัวคนจรจัดเหล่านั้น และหากมีบุคคลใดทำการขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจถูกลงโทษโดยการปรับได้ และหากมีความสงสัยว่าเจ้าของบ้านพักหรือเจ้าของสถานที่ให้ที่พักพิงหรือให้ที่หลบซ่อนแก่คนจรจัด ศาลมีอำนาจออกหมายค้นให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งไปตรวจค้นและจับในสถานที่ดังกล่าวได้

3) การพิพากษาคัดสินของศาลของผู้กระทำความผิดจากการขอทานนั้น ศาลจะตัดสินโดยที่ไม่ต้องสอบถามจำเลยก่อนว่าต้องพิจารณาโดยผ่านคณะลูกขุนหรือไม่

4) การให้คำนิยาม “คำว่าขอทาน” หมายถึงบุคคลที่ยังชีพด้วยการเร่ร่อนขอทรัพย์สินหรือสิ่งของจากผู้อื่นโดยไม่มี การให้สิ่งของตอบแทน แต่ไม่รวมถึงวิกลจริต และผู้ประสบวิกฤติชีวิตต้องการเงินไปใช้ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เช่น ขาดงานชั่วคราว เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม จากมาตรการดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายสรุปได้ ดังนี้

(1) จากสถานการณ์และความเจริญของอารยณานานาประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป การบังคับให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งทำงานตามเหตุผลในการออกกฎหมายฉบับดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ที่นำไปใช้ และยังเป็น การกระทำที่ละเมิดหรือขัดกับรัฐธรรมนูญที่ไม่ มีเหตุผลที่จะไปจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลที่จะเดินทางไปตามถนนยามวิกาลหรือคำค้น สิทธิเสรีภาพ ที่จะไม่ถูกบังคับ ชูเชื้อ หรือบังคับให้ใช้แรงงาน เว้นแต่สถานการณ์อยู่ในช่วงยามสงครามหรือเหตุอื่นที่จำเป็น

(2) ปัญหาที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการกระทำความผิดอาชญากรรม โดยต้องพิจารณาจากการกระทำ แต่คนจรจัดที่กระทำความผิดนั้นพิจารณาจากสถานภาพ พฤติกรรมลักษณะนิสัย และวิถีชีวิตการดำรงชีวิต โดยเป็นการขัดต่อความรับผิดชอบทางอาญา

⁷ Darryl D.C. *Supra.* p.575.

(3) กรณีปัญหาที่ต้องพิจารณาโดยคณะลูกขุน โดยจำเลยมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาจากคณะลูกขุน

โทษจำคุกสำหรับคนจรจัด ทำให้คนจรจัดมีประวัติทางด้านอาชญากรรมติดตัวเหมือนเงาติดตามอยู่ตลอดเวลา ซึ่งอาจทำให้บริษัทหรือนายจ้างปฏิเสธไม่รับบุคคลเหล่านี้เข้าทำงานเนื่องมีประวัติทางด้านอาชญากรรม จึงทำให้โอกาสของคนเหล่านี้ได้ทำงานยากมากขึ้น และอาจทำให้คนจรจัดเหล่านี้ได้หวนกลับไปเป็นคนจรจัดเหมือนเดิม⁸

ประเทศสหรัฐอเมริกามีมาตรการในการที่จะผู้ที่ยากจนในประเทศโดยจัดทำโครงการเพื่อช่วยเหลือผู้ยากจนเป็นจำนวนมากมายกตัวอย่างเช่น โครงการที่ดำเนินการโดยรัฐบาลเอง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อลดการพึ่งพาสวัสดิการจากรัฐบาล หรือจะเป็นโครงการในการให้ความช่วยเหลือระยะสั้นสำหรับครอบครัวที่มีความจำเป็น (Temporary Assistance to Needy Family : TANF) โดยมีความมุ่งหมายให้สำคัญสำหรับครอบครัวที่มีรายได้น้อยแต่มีบุตรที่ต้องเลี้ยงดู ซึ่งโครงการดังกล่าวมีลักษณะคือการกำหนดระยะเวลาในการเข้ารับสิทธิประโยชน์ ทั้งนี้มีการกำหนดเงื่อนไข วิธีการทำงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการป้องกันเพื่อป้องกันมิให้มีที่พึ่งพาอาศัยสวัสดิการจากรัฐโดยไม่จำเป็น นอกจากนี้ยังมีโครงการที่มีลักษณะที่ให้ความช่วยเหลือด้านพื้นฐาน เช่น โครงการ Public Housing ที่เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยโดยรัฐบาลจะเป็นผู้จัดหาบ้านเช่าให้กับผู้ยากไร้ได้อยู่อาศัย และยังมีโครงการอื่นๆ เช่น โครงการ Housing Vouchers เป็นโครงการที่รัฐบาลมีนโยบายด้านการให้เงินอุดหนุนค่าเช่าให้กับผู้ยากไร้ อย่างไรก็ตามรัฐบาลสหรัฐนอกจากจะมีโครงการพื้นฐานที่ให้ความช่วยเหลือให้กับผู้ยากไร้แล้วยังมีโครงการที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สูงอายุ ทุพพลภาพ หรือผู้ที่พิการ ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยโครงการมีลักษณะเป็นการจัดหาเงินช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือนให้ ทั้งนี้ยังมีการส่งเสริมการทำงานโดยรัฐบาลเป็นผู้อนุญาตให้ผู้รับเงินช่วยเหลือได้ทดลองทำงาน แต่ก็ยังคงได้รับเงินสวัสดิการช่วยเหลือจากรัฐเป็นรายเดือน

ลักษณะของการกระทำที่ถือว่าการขอทาน

วัตถุประสงค์ของการออกกฎหมายควบคุมการขอทาน เพื่อปกป้องคนในสังคมจากพฤติกรรมที่เป็นการข่มขู่ ครอบงำผู้อื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม เพื่อเป็นการกระตุ้นการท่องเที่ยว และเพื่อคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนเมืองให้ดีขึ้น กฎหมายจึงได้กำหนดห้ามการขอทานบนสภะประเภทที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น โดยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) ขอทานเชิงก้าวร้าว

⁸ ลาวัลย์ หอนพรัตน์. (2553). *กฎหมายอาญาและอาชญาวิทยาขั้นสูง*. เอกสารการสอนชุดวิชา 41716 หน่วยที่ 1-7 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. หน้า 7 – 23.

ขอทานเชิงก้าวร้าว (Aggressive panhandling) คือ ขอทานที่พุ่งเป้าหมายไปที่บุคคล ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถหลุดหนีไปได้หรือไม่สามารถที่จะผ่านไปได้อย่างง่ายดาย และรวมถึงขอทานที่ยังตามคนเดินเท้าที่แสดงท่าทีปฏิเสธการขอทานนั้นแล้ว มีการสัมผัสร่างกาย มีท่าที่กรรโชก หรือข่มขู่ กีดขวางผู้ที่ผ่านไปมาบนถนนหรือทางเท้า เดินตาม ร้องเพลงหรือพูดขอทาน หรือแสดงละคร บนท้องถนนโดยที่การกระทำดังกล่าวจะต้องทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือยุ่งเหยิงวุ่นวายแต่ไม่รวมถึง การแสดงดนตรีที่มีสัญลักษณ์เพื่อสื่อว่าทำการขอรับบริจาค⁹

2) ขอทานทั่วไป

ขอทานทั่วไป (passive panhandling) คือ ขอทานที่ไม่เข้าลักษณะ ขอทานเชิงก้าวร้าว ซึ่งกฎหมายสหรัฐอเมริกา ไม่ได้กำหนดให้เป็นความผิดต่อกฎหมายเนื่องจาก กฎหมายห้ามการขอทานจะต้องห้ามการขอทานเพียงบางประเภท หรือห้ามขอทานในบางสถานที่กฎหมายจะจำกัดการขอทานแบบเด็ดขาดโดยไม่มีเงื่อนไขของการจำกัดห้ามนั้น ไม่อาจกระทำได้ เพราะขัดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

(1) ความรับผิดชอบของขอทาน

ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาไม่ได้กำหนดให้ขอทานเป็นความผิดฐานเป็นกบฏจัด อย่างในประเทศอังกฤษ แต่มีกฎหมายห้ามการขอทานกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ โดยกำหนดว่าบุคคลใด ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมาย ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษทางอาญา

ประมวลกฎหมายของสหรัฐอเมริกา (The United States Code) มาตรา 27.86¹⁰ ซึ่งเป็นกฎหมายกลางบัญญัติให้การขอทานเพื่อช่วยเหลือการเลี้ยงชีพของสัตว์ป่าแห่งชาติเป็นความผิด การเรียกรับเงินเพื่อจะสนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดหรือกระทำโดยองค์กรใดก็ตาม เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ ส่วนกฎหมายที่กำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของขอทานจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดตามแต่ละมลรัฐ เช่น สถานที่ที่ห้ามขอทาน การกำหนดการกระทำที่จะเป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย เป็นต้น

3.2.1.3 ข้อบัญญัติเมืองโรเชสเตอร์ มลรัฐนิวยอร์ก

ข้อบัญญัติเมืองโรเชสเตอร์ ว่าด้วยเรื่องขอทานเชิงก้าวร้าว (aggressive panhandling) มลรัฐนิวยอร์ก มาตรา 44-41

ได้กำหนดบทนิยามที่เกี่ยวกับการขอทานไว้ดังนี้

⁹ General Code Retrieved Sample Legislation: Panhandling and Aggressive Public Solicitation. (2016). (Online). Available: <http://www.generalcode.com/codification/sample-legislation/public-solicitation>.

¹⁰ § 27.86 Begging. Begging on any national wildlife refuge is prohibited. Soliciting of funds for the support or assistance of any cause or organization is also prohibited unless properly authorized.

วิธีการที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว (Aggressive manner) หมายถึง

1) มีการติดต่อสัมพันธ์ทางกายภาพโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อ หรือ สัมผัสเนื้อตัวบุคคลอื่นเพื่อจะทำการร้องขอทาน หรือเข้าไปใกล้บุคคลอื่นในระยะช่วงแขน เว้นแต่ได้รับความยินยอม

2) ติดตามผู้อื่นซึ่งตนต้องการจะร้องขอทาน ด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้

(ก) โดยเจตนาหรือน่าจะทำให้วิญญูชนเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย อันใกล้จะถึงแก่ร่างกาย หรือการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินในความครอบครอง หรือ

(ข) โดยเจตนาหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการข่มขู่ให้บุคคลต้องยอมให้ทาน

3) ทำการร้องขอทานอย่างต่อเนื่องในระยะ 5 ฟุต หลังจากที่ถูกบุคคลผู้ถูกร้องขอทานได้แสดงท่าทีปฏิเสธการขอทานนั้น ถ้าการกระทำต่อเนื่องไปนั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) โดยเจตนาหรือน่าจะทำให้วิญญูชนเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย อันใกล้จะถึงแก่ร่างกาย หรือการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินในความครอบครอง หรือ

(ข) โดยเจตนาหรือน่าเชื่อว่าจะมีการข่มขู่ให้บุคคลต้องยอมให้ทาน

4) โดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อขัดขวางบุคคลที่จะใช้ทางเดินอย่างปลอดภัย และอิสระเพื่อจะร้องขอทาน หรือเรียกให้บุคคลหรือผู้ขับขี่พาหนะที่หลบเลี่ยงการติดต่อสัมพันธ์ทางกายภาพกับผู้ขอทาน

5) โดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อ ใช้ถ้อยคำ ดังต่อไปนี้

(ก) โดยเจตนาหรือน่าจะทำให้วิญญูชนเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย อันใกล้จะถึงแก่ร่างกาย หรือการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินในความครอบครอง หรือ

(ข) โดยเจตนาหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการข่มขู่ให้บุคคลต้องยอมให้ ทาน หรือ

6) การเข้าประชิดผู้ซึ่งตนจะขอทาน ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

(ก) โดยเจตนาหรือน่าจะทำให้วิญญูชนเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย อันใกล้จะถึงแก่ร่างกาย หรือการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินในความครอบครอง หรือ

(ข) โดยเจตนาหรือน่าเชื่อว่าจะมีการข่มขู่ให้บุคคลต้องยอมให้ทาน

“การร้องขอทาน” (solicit) หมายถึง การพูด การเขียน การพิมพ์ หรือ การกระทำอื่น หรือการแสดงท่าทางทางกายภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการขอเงินหรือสิ่งที่มีมูลค่าอื่น ในทันทีทันใด

โดยข้อบัญญัติเมืองโรเชสเตอร์ มาตรา 44-4 ได้บัญญัติห้ามการกระทำ ดังต่อไปนี้

1) ห้ามการขอทานด้วยวิธีการก้าวร้าวในที่สาธารณะ

2) ห้ามขอทานในระยะห่าง 20 ฟุต จากตู้เอทีเอ็ม หรือทางเข้าออกตู้เอทีเอ็ม ในขณะที่ตู้เอทีเอ็มพร้อมให้บริการลูกค้า หรือในระยะห่าง 20 ฟุต จากทางเข้าออกธนาคารหรือหน่วยงานที่ได้รับอนุญาตให้ตรวจสอบเงิน (a licensed cashier of checks) ในเวลาชั่วโมงทำการ

3) ห้ามขอทานในขณะที่ผู้ขอทานและหรือผู้ถูกขอทานอยู่ในที่พักผู้โดยสาร (bus shelter) หรือป้ายรถประจำทาง (bus stop)

4) ห้ามขอทานในโรงจอดรถหรือที่จอดรถ (parking station)

5) ห้ามขอทานในส่วนหนึ่งส่วนใดของทางลอยฟ้า (skyway) หรืออุโมงค์ (tunnel)

6) ห้ามคนขอทานที่อยู่บนทางเท้าหรือข้างถนน ขอทานผู้ครอบครอง ยานพาหนะ (occupant of a motor vehicle) ที่อยู่บนถนนหรือในที่สาธารณะ

ข้อบัญญัติเมืองโรเชสเตอร์ มาตรา 44-4 ได้กำหนดโทษของการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ ของกฎหมายว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกปรับไม่น้อยกว่า 25 ดอลลาร์ แต่ไม่เกิน 250 ดอลลาร์ และถ้าเป็นการกระทำความผิดครั้งที่สองภายในระยะเวลา 12 เดือนนับแต่การกระทำความผิดครั้งก่อน ผู้กระทำความผิดอาจจะถูกจำคุกไม่เกิน 15 วัน หรือศาลอาจสั่งลงโทษโดยใช้มาตรการทางเลือกอื่น โดยกำหนดเงื่อนไขที่เหมาะสมก็ได้

1) ความรับผิดชอบของผู้แสวงหาประโยชน์จากขอทาน

การบังคับให้คนมาเป็นขอทานโดยที่ไม่ได้เกิดจากความสมัครใจ โดยใช้วิธีการขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายหรือวิธีอื่นซึ่งมีความรุนแรง หรือโดยการแสดงความเป็นเจ้าของในตัวขอทานและมีการจำกัดเสรีภาพขอทานนั้น ดังนั้น การนาคคนมาเป็นขอทานจึงถือเป็นการบังคับใช้แรงงาน (forced labor) โดยมีขอบอย่างหนึ่ง¹¹ ซึ่งประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกา (U.S. Code) ได้มีบทบัญญัติห้ามมิให้มีการบังคับแรงงาน ดังนี้

มาตรา 1589¹² บัญญัติว่า

¹¹ Meeting sought with DA on possible panhandling-trafficking link in Holyoke. (2016). Masslive News.

¹² § 1589 - Forced labor

(a) Whoever knowingly provides or obtains the labor or services of a person by any one of, or by any combination of, the following means—

(1) by means of force, threats of force, physical restraint, or threats of physical restraint to that person or another person;

(2) by means of serious harm or threats of serious harm to that person or another person;

(3) by means of the abuse or threatened abuse of law or legal process; or

ก) ผู้ใดเจตนาจัดหาหรือได้รับแรงงานหรือบริการจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายคน โดยใช้วิธีดังต่อไปนี้

(1) โดยใช้กำลัง บังคับว่าจะใช้กำลัง กักขังหน่วงเหนี่ยว หรือขู่จับว่าจะกักขังหน่วงเหนี่ยวบุคคลนั้นหรือบุคคลอื่น

(2) โดยทำให้ได้รับอันตรายอย่างร้ายแรง หรือขู่จับว่าจะทำให้ได้รับอันตรายอย่างร้ายแรงต่อบุคคลนั้นหรือบุคคลอื่น

(3) โดยการละเมิดหรือขู่ว่าจะละเมิดต่อกฎหมายหรือกระบวนการทางกฎหมายหรือ

(4) โดยใช้วิธีการหรืออุบาย แผนการที่ทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่า ถ้าผู้นั้นไม่ยอมทำตาม ผู้นั้นหรือผู้อื่นจะต้องได้รับอันตรายอย่างร้ายแรง หรือถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้นั้นจะต้องระวางโทษตาม (ง)

ข) ผู้ใดมีเจตนาแสวงหาประโยชน์ หรือเพื่อการพาณิชย์ หรือได้รับของตอบแทนจากการเข้ามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดตาม (ก) หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้นั้นจะต้องระวางโทษตาม (ง)

ง) ผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรานี้ทำให้มีผู้เสียชีวิต หรือมีการลักพาตัว พยายามลักพาตัว การล่วงละเมิดทางเพศอย่างรุนแรง หรือพยายามฆ่า ผู้นั้นจะต้องระวางโทษปรับ หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

2) มาตรการทางกฎหมายอื่นๆ

---

(4) by means of any scheme, plan, or pattern intended to cause the person to believe that, if that person did not perform such labor or services, that person or another person would suffer serious harm or physical restraint, shall be punished as provided under subsection (d).

(b) Whoever knowingly benefits, financially or by receiving anything of value, from participation in a venture which has engaged in the providing or obtaining of labor or services by any of the means described in subsection (a), knowing or in reckless disregard of the fact that the venture has engaged in the providing or obtaining of labor or services by any of such means, shall be punished as provided in subsection (d).

(d) Whoever violates this section shall be fined under this title, imprisoned not more than 20 years, or both. If death results from a violation of this section, or if the violation includes kidnapping, an attempt to kidnap, aggravated sexual abuse, or an attempt to kill, the defendant shall be fined under this title, imprisoned for any term of years or life, or both.

มาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ในการป้องกันมิให้มีขอลาน สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ขึ้นชื่อว่า เป็นประเทศที่มีระบบสวัสดิการที่ให้แก่ประชาชนเป็นอย่างดี โดยรัฐให้ความช่วยเหลือแก่คนว่างงาน คนเจ็บป่วย คนพิการ คนชรา และเด็ก ให้ได้รับการเลี้ยงดูจากรัฐ โดยรัฐได้ออกกฎหมายในการให้ความช่วยเหลือ ดังนี้

1) นโยบายด้านการประกันสังคม

รัฐใช้นโยบายด้านการประกันสังคม เพื่อที่จะจัดหรือบรรเทาผลของความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ โดยการลดอัตราการสูญเสียหรือบรรเทาระดับความรุนแรงของการสูญเสียให้น้อยที่สุด โครงการประกันสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แก่

- (1) โครงการประกันผู้ชรา ผู้อยู่ในอุปการะและทุพพลภาพ (OASDI – Old Age Survivors Disability Insurance)
- (2) โครงการประกันการว่างงาน (Unemployment Compensation or Insurance)
- (3) กองทุนเงินทดแทน (Workers' Compensation Insurance)
- (4) ระบบการประกันความมั่นคงทางเศรษฐกิจของพนักงานรถไฟ แยกออกได้เป็นการประกันการว่างงาน และการประกันความทุพพลภาพชั่วคราว (Railroad Unemployment และ Temporary Disability Insurance)

2) นโยบายในการลดหย่อนภาษีแก่คนพิการและคนสูงอายุ

กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกากำหนดว่า คนพิการหรือคนสูงอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปก็ดี สามารถหักลดหย่อนภาษีได้เป็นอัตราสองเท่าของบุคคลธรรมดา เนื่องจากความสามารถที่จะแข่งขันในการหางานทานมีน้อยกว่าคนปกติ คนพิการจะต้องเสียค่าใช้จ่าย เช่น แขนเทียม ขาเทียม และคนพิการอาจมีกำลังใจที่จะทำงานน้อยกว่าคนปกติธรรมดา

3) นโยบายโครงการฟื้นฟูอาชีพคนพิการ

รัฐใช้นโยบายโครงการฟื้นฟูอาชีพคนพิการ โดยการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการเพื่อเขาจะได้พึ่งพาตนเองในทางเศรษฐกิจและมีความมั่นคงในการดำรงชีพ โดยรัฐมีการบริการทางการแพทย์จัดหาวิยะเทียม ให้การศึกษา การฝึกอาชีพ ให้การแนะแนวเป็นรายบุคคลเพื่อให้คนพิการได้เลือกทำงานตามความเหมาะสม การบรรจุเข้าทำงานเพื่อเข้าทำงานแข่งขันกับคนปกติการจ่ายเงินบำนาญและเงินช่วยเหลืออื่น ๆ เช่น เงินลงทุนประกอบอาชีพเล็ก ๆ น้อย ๆ และการติดตามผลการบริการสวัสดิการ เป็นต้น¹³

¹³ สมศักดิ์ ชินอรุณชัย. อ้างแล้ว เจริญรศที่ 5. หน้า 57 - 59.

3.2.2 ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ เป็นประเทศเพื่อนบ้านกับประเทศไทยและอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งได้รับการยอมรับเรื่องความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความมีวินัยของสังคม ประเทศสิงคโปร์ กำหนดให้การขอทานเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Destitute Persons Act 1989) ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปี ค.ศ. 2013 ความหมายของคำว่า “ขอทาน”

3.2.2.1 พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Destitute Persons Act 1989)

เนื่องจากกฎหมายสิงคโปร์ กำหนดความผิดของขอทานไว้ในพระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 บรรพที่ 78 มาตรา 2 (1)¹⁴ ซึ่งได้ให้นิยามไว้ว่า “คนอนาถา หมายถึง

(ก) คนขอทานในที่สาธารณะที่เป็นเหตุหรือน่าจะเป็นเหตุให้ผู้อื่นเกิดความรำคาญหลาย ๆ ครั้งในสถานที่ต่าง ๆ หรือสร้างความรำคาญ หรือ

(ข) คนว่างงานที่อยู่ในที่สาธารณะ ซึ่งไม่ปรากฏว่าวิธีการดำรงชีพ หรือไม่ปรากฏสถานที่ หรือที่อยู่อาศัย หรือไม่ปรากฏเรื่องราวเกี่ยวกับผู้นั้น ไม่ว่าจะทำการขอทานหรือไม่”

นอกจากนี้ ยังได้มีการกำหนดลักษณะของการกระทำที่อาจถือได้ว่าเป็นการขอทานได้ตามมาตรา 2 (2)¹⁵ ซึ่งบัญญัติว่า “เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ถ้าการกระทำนั้นเป็นการชักจูงให้ผู้อื่นให้ทาน ไม่ว่าจะมีการร้องเพลง การละเล่น การแสดง หรือมีการเสนอขายของราคาถูกหรือไม่ลดราคาก็ตาม บุคคลนั้นอาจถือได้ว่าเป็นขอทาน”

ประเทศสิงคโปร์มีการจำแนกประเภทของขอทานเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) ขอทานอาชีพ (habitual beggar)

¹⁴ The Destitute Persons Act 1989 REVISED EDITION 2013 (CHAPTER 78)

Interpretation2. — (1) In this Act, unless the context otherwise requires — “destitute person” means—

(a) any person found begging in a public place in such a way as to cause or be likely to cause annoyance to persons frequenting the place or otherwise to create a nuisance;

or

(b) any idle person found in a public place, whether or not he is begging, who has no visible means of subsistence or place of residence or is unable to give a satisfactory account of himself;

¹⁵ The Destitute Persons Act 1989 REVISED EDITION 2013 (CHAPTER 78)

Interpretation2. — (2) For the purposes of this Act, a person shall be deemed to be begging if his conduct is calculated to induce the giving of alms, whether or not there is any pretence of singing, playing, performing, offering anything for sale or otherwise

มาตรา 4 (2)¹⁶ บัญญัติว่า “ขอทานอาชีพ” หมายถึง คนขอทานในที่สาธารณะเป็นเหตุหรือน่าจะเป็นเหตุให้ผู้อื่นเกิดความรำคาญหลาย ๆ ครั้งในสถานที่ต่าง ๆ หรือสร้างความรำคาญมาแล้วอย่างน้อยสองครั้งก่อนหน้าและทำให้ต้องอยู่ในบ้านพักสวัสดิการถึงสองครั้ง” กล่าวคือ เป็นการขอทานที่กระทำจนเป็นนิสัยแล้วนั่นเอง

2) ขอทานทั่วไป

ขอทานทั่วไปไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายโดยตรง แต่เนื่องจากมาตรา 4 (2) ได้มีการกำหนดนิยาม “ขอทานอาชีพ” ไว้โดยเฉพาะและมาตรา 4(1) ก็ได้มีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาแก่บุคคลดังกล่าวจึงอาจสรุปได้ว่า ขอทานที่ไม่เข้าข่ายขอทานอาชีพ กล่าวคือไม่ได้กระทำการขอทานจนเป็นนิสัย เป็นขอทานทั่วไปนั่นเอง

(1) ความรับผิดของขอทาน

กฎหมายกำหนดให้ขอทานมีความรับผิดทางอาญา เมื่อมีการกระทำความผิดต่อไปนี้

(1.1) ขอทานอาชีพ

พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ.1989 (The Despitute Persons Act 1989) กำหนดความผิดทางอาญาไว้เฉพาะกรณีขอทานอาชีพ (habitual beggar) ในมาตรา 4 (1)¹⁷ ซึ่งบัญญัติว่า “ขอทานอาชีพ ซึ่งขอทานในที่สาธารณะที่เป็นเหตุหรือน่าจะเป็นเหตุให้ผู้อื่นเกิดความรำคาญหลาย ๆ ครั้งในสถานที่ต่าง ๆ หรือสร้างความรำคาญ มีความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี”

แม้ประเทศสิงคโปร์จะเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติ เช่น จีน มาเลเซีย และอินเดีย เป็นต้น แต่คนสิงคโปร์ต่างเคารพต่อกฎหมายด้วยอัตราโทษที่กฎหมายสิงคโปร์กำหนดไว้อย่างสูง จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คนสิงคโปร์เกรงกลัวที่จะกระทำความผิด

¹⁶ Penalty for begging

4.— (2) In this section, “habitual beggar” means a person who on at least 2 previous occasions was found begging in a public place in such a way as to cause or be likely to cause annoyance to persons frequenting the place or otherwise to create a nuisance and was in consequence thereof required on those 2 occasions to reside in a welfare home.

¹⁷ Penalty for begging

4.—(1) Any person being a habitual beggar found begging in a public place in such a way as to cause or be likely to cause annoyance to persons frequenting the place or otherwise to create a nuisance shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$3,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years.

ประเทศสิงคโปร์จึงได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูง อัตราการเกิดอาชญากรรมต่างและมีความสะอาดมาก เป็นประเทศที่มีความเจริญทั้งทางด้านเทคโนโลยี และการคมนาคม

(2) ขอลานหลบหนี

พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Destitute Persons Act 1989)

มาตรา 16¹⁸ บัญญัติว่า “ผู้ใด

(ก) หลบหนีเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะเข้าทำการจับกุมตามพระราชบัญญัตินี้

(ข) ออกจากบ้านพักสวัสดิการโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ควบคุมทั้งที่ถูกส่งให้เข้าไปอยู่ในบ้านพักสวัสดิการตามมาตรา 3 หรือโดยคำร้องขอของผู้ขึ้นเองตามมาตรา 5 หรือ

(ค) ผู้ที่ได้รับอนุญาตจากผู้ควบคุมให้ออกจากบ้านพักสวัสดิการในช่วงระยะเวลาอันจำกัดหรือเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ แต่ไม่กลับเข้าบ้านพักสวัสดิการเมื่อครบกำหนดระยะเวลาหรือเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์หรือเมื่อไม่สามารถกระทำการดังกล่าวได้ผู้ขึ้นมีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน”

นอกจากนี้ กฎหมายยังให้อำนาจเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะดำเนินการจับกุมตัวขอลานนั้นได้ โดยไม่ต้องมีหมายจับไว้ในมาตรา 18¹⁹ บัญญัติว่า “บุคคลใดมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะกระทำความผิดตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 และผู้ที่ปฏิเสธหรือไม่ยอมปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่มาปรากฏตัวต่อหน้าศาลตามหมายเรียกที่ออกตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ อาจถูกจับกุมได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ”

¹⁸ Penalty for escape from lawful custody of welfare home

16. Any person who —

(a) escapes from the police while committed to the charge of the police under this Act;

(b) without permission of the superintendent, leaves a welfare home in which the person is required to reside in accordance with section 3 or to which the person has been admitted on his own application under section 5; or

(c) having obtained the permission of the superintendent left a welfare home for a limited time or for a specified purpose, fails to return at the expiration of such time or when such purpose has been accomplished or found to be impracticable, shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to imprisonment for a term not exceeding 6 months.

¹⁹ Arrest of escaped destitute person

18. Any person who is reasonably suspected of having committed an offence under section 16 or 17 and who refuses or fails to accompany a police officer to, or to appear before, a Magistrate's Court when required to do so for the purposes of this Act may be arrested without a warrant.

(3) ขอบทานไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของบ้านพักสวัสดิการ

ผู้ที่เข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการจะต้องเคารพระเบียบ กฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นเพื่อควบคุมคนในบ้านพักสวัสดิการ หากกระทำการฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษ ซึ่งพระราชบัญญัติ คนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Despitute Persons Act 1989) ได้กำหนดให้การกระทำการฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ของบ้านพักสวัสดิการ เป็นความผิดอาญา ในมาตรา 17²⁰ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งอยู่ในบ้านพักสวัสดิการ ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้

(ก) ใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งประทุษร้ายหรือทาร้ายเจ้าหน้าที่ของบ้านพักสวัสดิการ

(ข) ทะเลาะวิวาท หรือทาร้ายผู้อื่นที่อยู่ในบ้านพักสวัสดิการซ้ำ ๆ หรือ

(ค) เจตนาทำลายทรัพย์สินใด ๆ ของบ้านพักสวัสดิการ

ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สิงคโปร์หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี”

อย่างไรก็ตาม เมื่อขอบทานที่กระทำความผิดตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 แล้วได้รับโทษตามกฎหมายครบถ้วนแล้ว ขอบทานนั้นยังอาจเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการต่อไปได้

ตามมาตรา 19²¹ บัญญัติว่า “ผู้ใดได้รับโทษตามมาตรา 16 หรือมาตร 17 จนครบถ้วนแล้วให้กลับเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการต่อไปได้ และอธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นเข้าอยู่ในความควบคุมตามวัตถุประสงค์เช่นว่านี้ภายหลังจากผู้นั้นได้รับโทษแล้วได้เช่นกัน”

พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Despitute Persons Act 1989) กำหนดมาตรการให้คนขอบทานเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการ ซึ่งขอบทานนั้นอาจได้รับการปล่อยตัวจาก

²⁰ Penalty for behaving in disorderly manner

17. Any person residing in a welfare home who —

(a) takes part in any assault or attack on any officer of the welfare home;

(b) aggravates or repeatedly assaults any other person residing in the welfare home; or

(c) wilfully destroys any property of the welfare home,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$3,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years.

²¹ Return to welfare home after serving sentence

19. A person who has completed serving a sentence imposed on him under section 16 or 17 shall be returned to a welfare home, and the Director shall have the power to take that person into custody for this purpose after he has served his sentence. 35 Discharge to care of relative or other person

บ้านพักสวัสดิการได้หากมีผู้รับคนขอตานนั้นไปดูแล กฎหมายกำหนดให้ผู้ดูแลขอตานนั้นมีหน้าที่
บางประการในการดูแลขอตาน หากมีการฝ่าฝืนผู้ดูแลขอตานจึงอาจได้รับโทษทางอาญาได้

พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ.1989 (The Despitute Persons Act 1989)มาตรา
12²² บัญญัติว่า

(1) เมื่อญาติหรือเพื่อนของคนอนาถาที่อธิบดีเห็นว่ามีความประสงค์และมีความ
ความสามารถที่จะให้การดูแลและสนับสนุนคนอนาถาได้ต้องการให้คนอนาถาได้รับการปล่อยตัว
จากบ้านพักสวัสดิการเพื่อไปอยู่ในความดูแลและการสนับสนุนของตน โดยญาติหรือเพื่อนของคน
อนาถายื่นคำร้องขอต่ออธิบดีว่าจะดูแลและยินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขเกี่ยวกับการปล่อยตัวออกจาก
บ้านพักสวัสดิการ ให้อธิบดีสั่งให้ปล่อยตัวคนอนาถาไปอยู่ในความดูแลของญาติหรือเพื่อนนั้นได้

(2) ในกรณีที่มีการดูแลและสนับสนุนของญาติหรือเพื่อนสิ้นสุดลงไม่ว่า
เพราะเหตุผลใด ญาติหรือเพื่อนจะต้องมีหนังสือแจ้งอธิบดีภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่การดูแลและ
สนับสนุนสิ้นสุดลง

(3) บุคคลใดซึ่งให้การรับรองว่าจะดูแลและสนับสนุนคนอนาถาเพื่อให้
ปล่อยตัวออกจากบ้านพักสวัสดิการ แล้วไม่มีหนังสือแจ้งอธิบดีภายใน 24 ชั่วโมง นับแต่การดูแล
และสนับสนุนสิ้นสุดลง มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่
เกิน 2 เดือน”

---

²² Discharge to care of relative or other person

12.—(1) Whenever any relative or friend of a destitute person who, in the opinion of the Director is willing and able to provide care and support for the destitute person, desires that the destitute person be discharged from a welfare home to his care and support, the Director shall, upon the application of the relative or friend and on his giving security to the satisfaction of the Director that the destitute person will be properly taken care of and that he will ensure that destitute person's compliance with any condition of discharge from the welfare home, order that destitute person to be discharged to the care of the relative or friend.

(2) Where for any reason the care and support of the relative or friend for the destitute person ceases, the relative or friend shall inform the Director in writing within 24 hours of the cessation of such care and support.

(3) Any person who, having undertaken the care and support of a person discharged from a welfare home, fails to inform the Director in writing within 24 hours of his ceasing to care and support for such discharged person shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$500 or to imprisonment for a term not exceeding 2 months.

จากการศึกษาพระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Despitute Persons Act) ซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการข่มขู่ของสาธารณรัฐสิงคโปร์แล้วพบว่า พระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดแต่เพียงมาตรการที่จะลงโทษหรือจัดการแก้ไขปัญหากับขบวนการค้ามนุษย์ที่มีหน้าที่ดูแลขบวนการรับรองให้ขบวนการออกจากบ้านพักสวัสดิการเท่านั้น แต่ไม่มีการกำหนดบทลงโทษกับคนที่แสวงหาประโยชน์จากขบวนการ ทั้งที่กฎหมายดังกล่าวเพียงจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปี ค.ศ. 2013 อย่างไรก็ตาม สาธารณรัฐสิงคโปร์ได้มีการตราพระราชบัญญัติป้องกันการค้ามนุษย์ ค.ศ. 2014 (The Prevention of Human Trafficking Act 2014) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการกำหนดบทลงโทษกับคนที่แสวงหาประโยชน์จากขบวนการไว้

2) ความรับผิดชอบของผู้แสวงหาประโยชน์จากขบวนการ

มาตรา 2²³ บัญญัติว่า “ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น “การละเมิดในภาวะเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์” หมายถึง การแสวงหาประโยชน์จากคนที่มีความอ่อนแอในลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) การเข้ามาหรืออาศัยอยู่ในสาธารณรัฐสิงคโปร์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(ข) การตั้งครุฑ

(ค) ความเจ็บป่วยทางร่างกายหรือจิตใจ ทุพพลภาพหรือพิการหรือ

(ง) ความบกพร่อง (ถาวรหรือชั่วคราว) ของความสามารถในการตัดสินใจ โดยใช้เหตุผล ซึ่งเป็นผลมาจากการเจ็บป่วยทางร่างกายหรือจิตใจ ทุพพลภาพหรือพิการ

มาตรา 3²⁴ บัญญัติว่า

²³ Interpretation

2. In this Act, unless the context otherwise requires —

“abuse of the position of vulnerability”, in relation to an individual, means taking advantage of the vulnerable position the individual is placed in as a result of —

(a) the individual entering or remaining in Singapore illegally;

(b) the individual’s pregnancy;

(c) the individual’s physical or mental illness, infirmity or disability; or

(d) the impairment (permanently or temporarily) of the individual’s decision-making ability by reason of the individual’s physical or mental illness, infirmity or disability;

²⁴ Trafficking in persons

3.—(1) Any person who recruits, transports, transfers, harbours or receives an individual (other than a child) by means of —

(a) the threat or use of force, or any other form of coercion;

“(1) ผู้ใดจัดหา ขนส่งเคลื่อนย้ายให้ที่พัก หรือรับไว้ซึ่งปัจเจกชน(ที่มีชีวิต)
โดยวิธีการ ดังต่อไปนี้

(ก) การขู่เข็ญ หรือใช้กำลัง หรือการขู่เข็ญด้วยรูปแบบอื่น ๆ

(ข) การลักพาตัว

(ค) การฉ้อโกง หรือการหลอกลวง

(ง) การละเมิดอำนาจ

(จ) การล่วงละเมิดสถานภาพของของคนที่อ่อนแอ

(ฉ) การให้ หรือการได้รับเงินหรือประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ที่ปกครองดูแล
บุคคลนั้นเพื่อให้ที่ปกครองดูแลให้ความยินยอม

โดยมีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ (ไม่ว่าใน
สาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือต่างประเทศ) เป็นความผิด

(2) ผู้ใดจัดหา ขนส่ง ส่งต่อ ซ่อนเร้น หรือรับไว้ซึ่งเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์ใน
การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ (ไม่ว่าในสาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือต่างประเทศ) เป็นความผิด

(b) abduction;

(c) fraud or deception;

(d) the abuse of power;

(e) the abuse of the position of vulnerability of the individual; or

(f) the giving to, or the receipt by, another person having control over that individual of any money or other benefit to secure that other person's consent, for the purpose of the exploitation (whether in Singapore or elsewhere) of the individual shall be guilty of an offence.

(2) Any person who recruits, transports, transfers, harbours or receives a child for the purpose of the exploitation (whether in Singapore or elsewhere) of the child shall be guilty of an offence.

(3) In determining whether an offence has been committed under this section, the following shall be irrelevant:

(a) in the case where the alleged victim of the offence is a child, whether the child, or the child's parent or guardian, consented to the actual or intended exploitation;

(b) in any other case, whether the alleged victim of the offence consented to the actual or intended exploitation.

(4) For the purposes of subsection (1) or (2), it does not matter whether the act of trafficking in persons described in that subsection is done partly in and partly outside Singapore provided that the act, if done wholly in Singapore, would constitute an offence under that subsection.

(3) ในการพิจารณาว่าเป็นความผิดตามมาตรา 3 หรือไม่ ไม่ต้องพิจารณาถึงกรณีดังต่อไปนี้

(ก) กรณีที่เหยื่อเป็นเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้ปกครองของเด็ก หรือผู้ดูแลยินยอมหรือเจตนาให้มีการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

(ข) กรณีอื่น ๆ ไม่ว่าเหยื่อจะยินยอมหรือเจตนาให้มีการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

(4) เพื่อให้บรรลุดัตถประสงค์ของ (1) และ (2) ไม่ว่าการกระทำความผิดค้ามนุษย์ในอนุमतราดังกล่าว ได้กระทำให้ขึ้นบางส่วนในสาธารณรัฐสิงคโปร์ และบางส่วนนอก

สาธารณรัฐสิงคโปร์ก็อยู่ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากการกระทำนั้นทั้งหมดเกิดในสาธารณรัฐสิงคโปร์ ก็เป็นความผิดตามอนุमतราดังกล่าวในส่วนของประเทศไทยนั้น พระราชบัญญัติป้องกันการค้ามนุษย์ ค.ศ. 2014 (The Prevention of Human Trafficking Act 2014) ได้กำหนดไว้ในมาตรา 4²⁵ บัญญัติว่า

“(1) ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 3 ต้องระวางโทษดังต่อไปนี้

²⁵ Punishment for trafficking in persons

4.—(1) Any person who is guilty of an offence under section 3, upon conviction —

(a) in the case of a first offence, shall be punished with a fine not exceeding \$100,000 and with imprisonment for a term not exceeding 10 years, and shall be liable to caning not exceeding 6 strokes; and

(b) in the case of a second or subsequent offence, shall be punished with a fine not exceeding \$150,000, with imprisonment for a term not exceeding 15 years and with caning not exceeding 9 strokes.

(2) In determining the appropriate sentence for an offence under section 3, the court may take into account the aggravating factors relevant to the offence including the following:

(a) the offence involved serious injury to or the death (including death by suicide) of the trafficked victim or another individual;

(b) the trafficked victim was particularly vulnerable due to pregnancy, illness, infirmity, disability or any other reason, and the offender was aware of the trafficked victim’s particular vulnerability;

(c) the trafficked victim was a child;

(d) the offence exposed the trafficked victim to a life-threatening illness;

(e) the offence involved actual or threatened use of a weapon or drug;

(f) the offender was a public servant;

(g) the offender was the trafficked victim’s spouse or conjugal partner;

(h) the offender was abusing a position of trust or authority in relation to the trafficked victim.

(ก) กรณีที่เป็นความผิดครั้งแรกต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ และจำคุกไม่เกิน 10 ปี และอาจจะถูกเซ็นไม่เกิน 6 ครั้งและ

(ข) กรณีเป็นความผิดครั้งที่สองหรือมากกว่านั้น ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 150,000 บาทจำคุกไม่เกิน 15 ปี และเซ็นไม่เกิน 9 ครั้ง

(2) ในการพิจารณากำหนดอัตราโทษแก่การกระทำความผิดตามมาตรา 3 ศาลอาจคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นเหตุให้เหยื่อการค้ำมนุษย์หรือบุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย (รวมถึงการฆ่าตัวตาย)

(ข) เหยื่อการค้ำมนุษย์เป็นผู้อยู่ในภาวะเสี่ยง อันเกิดจากการตั้งครรภ์ เจ็บป่วย ทูพพลภาพ พิกัด หรือเหตุผลอื่น ๆ และผู้กระทำความผิดรู้ถึงภาวะเสี่ยงนั้น

(ค) เหยื่อการค้ำมนุษย์เป็นเด็ก

(ง) การกระทำความผิดทำให้เกิดโรคภัยที่คุกคามชีวิตของเหยื่อ

(จ) การกระทำความผิดโดยใช้หรือขู่ว่าจะใช้อาวุธหรือยาเสพติด

(ฉ) ผู้กระทำความผิดเป็นข้าราชการ

(ช) ผู้กระทำความผิดเป็นคู่สมรส หรือผู้ที่อยู่กินฉันท์สามีภริยาของเหยื่อ

(ซ) ผู้กระทำความผิดละเมิดความไว้วางใจหรืออำนาจในความสัมพันธ์ที่มี

ต่อเหยื่อ

3) มาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ

ประเทศสิงคโปร์มีการมาตรการอื่น ๆ เพื่อใช้ในการจัดการแก้ไขปัญหาขอทานได้แก่

1) บ้านพักสวัสดิการ

กรณีคนอนาถาจะเข้าไปอยู่ในบ้านพักสวัสดิการ พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 (The Despitute Persons Act 1989) เปิดโอกาสให้คนอนาถาที่ประสงค์จะเข้าไปในบ้านพักสวัสดิการที่รัฐจัดให้มีขึ้น สามารถกระทำได้โดยถือเป็นมาตรการสวัสดิการอย่างหนึ่งที่รัฐจัดให้กับประชาชนผู้เดือดร้อน แต่หากคนอนาถานั้นสร้างความเดือดร้อนรำคาญและเข้าเหตุตามที่พระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 กำหนด เจ้าพนักงานของรัฐก็มีอำนาจหน้าที่ที่จะจับคนอนาถานั้นส่งเข้าไปอยู่ในบ้านพักสวัสดิการได้เช่นกัน โดยสรุปคือพระราชบัญญัติคนอนาถา ค.ศ. 1989 กำหนดให้กรณีเข้าไปในบ้านพักสวัสดิการเกิดได้ 2 กรณี คือ กรณีสมัครใจ และกรณีไม่สมัครใจ

(1) กรณีสมัครใจ

มาตรา 5²⁶ บัญญัติว่า “คนอนาถาที่สมัครใจจะเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการจะต้องรับรองว่าถ้าเข้าไปอยู่แล้วจะปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นภายใต้พระราชบัญญัตินี้หรือกฎเกณฑ์อื่น”

(2) กรณีไม่สมัครใจ

มาตรา 3²⁷ บัญญัติว่า

“(1) เจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดี หรือเจ้าพนักงานอื่น ๆ สามารถที่จะส่งคนอนาถาที่อยู่ในความดูแลไปยังการควบคุมดูแลของอธิบดี”

(2) ถ้าอธิบดีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ที่ถูกส่งตัวมาอยู่ในความดูแลนั้นไม่ปรากฏวิธีการดำรงชีพ อธิบดีอาจจะจัดให้ผู้นั้นเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการสอบสวน

(3) การสอบสวนให้กระทำจนแล้วเสร็จภายใน 30 วันนับจากวันที่ผู้ที่ถูกส่งตัวมานั้นเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการ หรืออาจขยายออกไปได้อีกไม่เกิน 30 วัน หากได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

(4) ภายหลังจากการสอบสวน หากอธิบดีเห็นว่าผู้ที่ถูกส่งตัวมานั้นเป็นคนอนาถาตามความหมายในพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจรับรองให้ผู้นั้นเข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการต่อไปได้”

---

²⁶ Voluntary admission into welfare home

5. Any destitute person who voluntarily seeks admission into a welfare home shall be required to undertake that, if admitted, he will abide by the conditions of admission imposed under this Act or any rules made thereunder.

²⁷ Power to require destitute person to reside in welfare home

3.—(1) Any public officer acting under the direction of the Director or any police officer may take in his charge any destitute person and deliver him to the custody of the Director.

(2) If the Director has reasonable cause to believe that any person so delivered into his custody has no visible means of subsistence, he may arrange for that person to be temporarily admitted into a welfare home until an inquiry has been held by him.

(3) Every such inquiry shall be completed within a period of 30 days from the date of that person's admission into a welfare home or such further period, not exceeding 30 days, as the Minister may approve.

(4) If after holding such inquiry the Director is satisfied that that person is a destitute person within the meaning of this Act, he may by warrant under his hand require that person to reside in a welfare home.

โดยมาตรา 2 (1)²⁸ ได้บัญญัติไว้ว่า “อธิบดี หมายถึง อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งถูกแต่งตั้งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติเด็กและเยาวชน มาตรา 3 (1) และรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ให้ดำเนินการตามหน้าที่หรือใช้อำนาจของอธิบดีตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎเกณฑ์อื่น”

2) การเก็บลายนิ้วมือและรูปถ่าย

มาตรา 6²⁹ บัญญัติว่า

“(1) อธิบดีอาจอนุญาตให้มีการเก็บลายนิ้วมือและรูปถ่ายของคนอนาถาที่เข้าอยู่ในบ้านพักสวัสดิการได้

(2) ภายใต้บังคับของ (3) ภายหลังจากระยะเวลา 2 ปี นับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัวจากบ้านพักสวัสดิการ หากคนอนาถานั้นร้องขอ อธิบดีจะต้องส่งคืนเอกสารที่มีลายนิ้วมือของคนอนาถาที่กระทำขึ้นเป็นผลเสีย และสำเนาภาพถ่ายของคนอนาถาและหากไม่มีคำร้องขอภายหลังจากระยะเวลา 2 ปี และไม่เกินระยะเวลา 3 ปี นับจากวันที่ได้รับการปล่อยตัว ให้ทำลายเอกสารที่มีลายนิ้วมือและภาพถ่ายของคนอนาถานั้นเสีย”

(3) อธิบดีอาจเก็บสำเนาภาพถ่ายของคนอนาถาไว้ได้ จำนวน 3 ชุด เพื่อใช้สำหรับการยืนยันการลงทะเบียนเข้าอยู่และการปล่อยตัวออกจากบ้านพักสวัสดิการ”

3) การใช้แรงงาน

²⁸ Interpretation

2.—(1) In this Act, unless the context otherwise requires —

“Director” means the Director of Social Welfare appointed under section 3 (1) of the Children and Young Persons Act (Cap. 38) and includes any person who is authorized by him to perform any of the duties or exercise any of the powers of the Director under this Act or any rules made thereunder;

²⁹ Taking of finger impressions and photographs

6.—(1) The Director may authorise the taking of finger impressions and photographs of any destitute person residing in a welfare home.

(2) Subject to subsection (3), after the expiry of 2 years from the date of discharge of a destitute person from a welfare home, the Director shall, on the application from that person, deliver to him the sheet upon which his finger impressions have been made together with the negatives and copies of the photographs taken of him, and if no such application is received after that period of 2 years and before the expiry of 3 years from the date of discharge, those records shall be destroyed.

(3) The Director may retain 3 copies of the photographs taken of the destitute person for maintaining a register of destitute persons admitted to and discharged from welfare homes.

มาตรา 13³⁰ บัญญัติว่า

“(1) ผู้ที่อยู่ในบ้านพักสวัสดิการอาจจะต้องทำงานที่เหมาะสมที่เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ของบ้านพักสวัสดิการให้การรับรองว่าผู้นั้นมีความสามารถเพียงพอที่จะทำได้และอาจถูกจ้างให้ทำงานนอกบ้านพักสวัสดิการ หรือให้ทำการบำรุงรักษามันก็ได้

(2) ผู้ที่อยู่ในบ้านพักสวัสดิการที่ตั้งใจทำงานนอกบ้านพักสวัสดิการเป็นอย่างดีในขณะที่มีการจ้างงาน จะถือว่าเป็นผู้อยู่อาศัยในบ้านพักสวัสดิการ”

4 การรักษาพยาบาล

ผู้อยู่อาศัยในบ้านพักสวัสดิการมีสิทธิที่จะได้รับการรักษาพยาบาลได้

มาตรา 14³¹ บัญญัติว่า “ผู้ที่อยู่ในบ้านพักสวัสดิการ โดยความเห็นของเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ของบ้านพักสวัสดิการ อาจจะถูกส่งตัวไปทำการรักษาที่โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลอื่น ๆ และในขณะที่ได้รับการรักษาพยาบาลนั้นให้ถือว่าเป็นผู้อยู่อาศัยในบ้านพักสวัสดิการ”

3.2.3 สาธารณรัฐอินเดีย

ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีขอทานเป็นจำนวนมาก เดิมสาธารณรัฐอินเดียไม่ได้กำหนดให้ขอทานมีความรับผิดชอบทางอาญา เนื่องจากมีแนวความคิดว่าเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดสวัสดิการสังคมให้แก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี รัฐจึงต้องให้มาตรการทางสังคมสงเคราะห์จัดการแก้ไขปัญหขอทาน

3.2.3.1 พระราชบัญญัติป้องกันการขอทานเมืองบอมเบย์ ค.ศ. 1959 (The Bombay Prevention of Begging Act 1959)

ส่วนใหญ่ความหมายของคำว่า “ขอทาน” มักจะอ้างอิงมาจากพระราชบัญญัติป้องกันการขอทานเมืองบอมเบย์ ค.ศ. 1959 (The Bombay Prevention of Begging Act 1959) จนกระทั่งแต่

³⁰ Persons in welfare home may be required to work

13.—(1) Any person residing in a welfare home may be required to engage in any suitable work for which the medical officer of the home certifies him to be capable of, either with a view to fitting him for an employment outside the welfare home or with a view to contributing to his maintenance in the welfare home.

(2) Any person residing in a welfare home who attends work outside the welfare home shall be deemed, while engaged in such employment, to be a resident of the welfare home.

³¹ Persons in welfare home may be sent to hospital

14. Any person residing in a welfare home may, if so directed by the medical officer of the home, be sent to a hospital or other medical institution for treatment, and shall be deemed, while receiving such treatment, to be a resident of the welfare home.

ละรัฐสามารถออกกฎหมายให้คำจำกัดความที่แตกต่างกันในรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ พระราชบัญญัติป้องกันการขอทานเมืองบอมเบย์ ค.ศ. 1959 มอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย สามารถจับกุมขอทานได้โดยไม่ต้องมีหมาย และส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ (Certified institution หรือ Beggar's Home) เป็นระยะเวลา 1 - 3 ปี ถ้าขอทานซึ่งถูกควบคุมตัวไว้ในสถานสงเคราะห์นั้นทำการขอทานซ้ำอีก จะต้องถูกศาลสั่งให้ควบคุมตัวไว้ในสถานสงเคราะห์เป็นระยะเวลาไม่เกินสามปี และหากเป็นการกระทำความผิดครั้งที่สองจะต้องถูกสั่งให้ควบคุมตัวไว้เป็นระยะเวลาสิบปี นอกจากนี้ ผู้ที่อ้างหรือเป็นเหตุให้บุคคลหรือเด็กไปทำการขอทาน จะต้องถูกลงโทษจำคุก เป็นระยะเวลา 1 – 3 ปี³²

1) ความรับผิดชอบของขอทาน

ลักษณะของการกระทำที่ถือว่าเป็นการขอทาน มีดังนี้

มาตรา 2 (1)³³ เว้นแต่จะมีการกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ขอทาน (begging) หมายความว่า

(ก) การร้องขอหรือการรับของบริจาคในที่สาธารณะ ไม่ว่าจะมีการทำที่เป็นร้องเพลง เดินรำ ดุควงชะตา แสดงละคร หรือเสนอขายสินค้า หรือไม่ก็ตาม

(ข) การเข้าไปในสถานที่ส่วนบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการร้องขอหรือการรับของบริจาค

(ค) การเปิดเผยหรือการแสดงให้เห็นถึงการเจ็บปวด การบาดเจ็บ ความผิดปกติของโรค ไม่ว่าจะเป็นอย่างมนุษย์หรือสัตว์ เพื่อให้ได้มาหรือเพื่อยุ้เหตุเอาของบริจาค

³² Rose Mary K Abraham. (2017). "Begging". (Online). Available: <http://arthapedia.in/index.php?title=begging>.

³³ The Bombay Prevention of Begging Act, 1959

Section 2 (1), "Begging" means-

a. Soliciting or receiving alms, in a public place whether or not under any pretence such as singing, dancing, fortune telling, performing or offering any article for sale;

b. entering on any private premises for the purpose of soliciting or receiving alms;

c. exposing or exhibiting any sore, wound injury, deformity of diseases whether of a human being or animal, for extorting alms;

d. allowing oneself to be used as an exhibit for the purpose of soliciting or receiving alms;

e. having no visible means of subsistence and wandering about or remaining in any public place in such condition or manner, which makes it likely that the person doing so exist for soliciting or receiving alms;

(ง) ไม่ประจักษ์ชัดเกี่ยวกับวิธีการดำรงชีวิตและการพนจร อยู่บริเวณรอบ ๆ หรืออาศัยอยู่ในที่สาธารณะ ในสภาพหรือลักษณะที่ทำให้ดูเหมือนว่าเขากำลังร้องขอหรือรับของบริจาค

(จ) ใช้ตนเองจัดแสดงเพื่อวัตถุประสงค์ในการร้องขอหรือรับของบริจาค

แต่ไม่รวมถึงการร้องขอหรือรับเงินหรืออาหารหรือได้รับโดยมีกฎหมายให้อำนาจ หรือโดยผู้มีอำนาจที่ได้มีการกำหนดไว้ (เช่น รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติระบุไว้เป็นการเฉพาะ)

2) ความรับผิดชอบของผู้แสวงหาประโยชน์จากขอทาน

กฎหมายกำหนดให้บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับขอทานต้องมีความรับผิดชอบทางอาญาได้แก่

(1) ขอทาน

พระราชบัญญัติป้องกันการขอทาน ค.ศ. 1959 ของเมืองบอมเบย์ มาตรา 6³⁴ บัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษขอทาน ดังนี้

(1.1) ขอทานที่เคยถูกกักขังในสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้จะต้องถูกลงโทษตามที่มาตรานี้กำหนด

(1.2) ผู้ที่เคยถูกกักขังตาม (1) เป็นครั้งแรก ศาลจะสั่งให้ผู้นั้นถูกกักขังไว้ในสถานสงเคราะห์ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี ก็ได้

(1.3) ผู้ที่เคยถูกกักขังตาม (1) เป็นครั้งที่สองหรือมากกว่านั้น ศาลจะสั่งให้ผู้นั้นถูกกักขังไว้ในสถานสงเคราะห์ เป็นระยะเวลา 10 ปี ก็ได้ และอาจเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกได้แต่ไม่เกิน 2 ปี

มาตรา 4³⁵ มอบอำนาจให้บุคคลดังต่อไปนี้ สามารถจับกุมตัวขอทานขึ้นศาลได้

³⁴ Penalty for begging after detention as beggar.-

(1) Whenever, having been previously detained in Certified Institution under this Act is found begging, shall on conviction be punished as hereinafter in this section provided.

(2) When a person is convicted for the second or subsequent time under subsection (1) the court shall order him to be detained for a period of ten years in a Certified Institution, and may convert any period of such detention (not exceeding two years) into the sentence of imprisonment extending to a like period.

³⁵ The Bombay Prevention of Begging Act 1959

Section 4 Power of require person found begging to appear before court.-

(1) Any police officer, or other person authorized in this behalf in accordance with rules made by the [Chief Commissioner] may arrest without a warrant any person who is found begging:

(1) เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ สามารถจับกุมขอทานได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ หากว่าขอทานนั้นบุกรุกเข้าไปในสถานที่ส่วนบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขอทานหรือเพื่อจะรับบริจาค จะต้องถูกจับกุมหรือถูกดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ จะได้รับความยินยอมจากผู้ครองสถานที่นั้น

(2) เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบุคคลอื่น จะต้องส่งตัวขอทานนั้นขึ้นสู่ศาล

(3) ให้นำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ค.ศ. 1898 มาตรา 61 มาใช้กับการจับกุมตามมาตรา 11 และให้เจ้าหน้าที่ทำการจับกุมสามารถควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวไว้ได้จนกว่าจะมีการนำตัวผู้ที่ถูกจับกุมขึ้นสู่ศาล

มาตรา 7³⁶ บัญญัติว่า ภายใต้บัญญัติมาตรา 11 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะไม่ได้รับการพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุน

(2) ผู้ปกครองของขอทาน

มาตรา 8³⁷ บัญญัติเกี่ยวกับการเข้ามีส่วนร่วมของผู้ปกครองของขอทานดังนี้

Provided that no person entering on any private premises for the purpose of soliciting or receiving alms shall be so arrested or shall be so arrested or shall be liable to any proceeding under this Act except under a complaint by the occupier of the premises.

(2) Such police officer or other person shall take or send the person shall take or send the person so arrested to a court.

(3) The provision 61 of section 61 of the code of Criminal Procedure, 7898 (V of 1898)* shall apply to every arrest under this section and the officer in charge of the police station shall cause the arrested person to be kept in the prescribed manner until he brought before a court.

³⁶ 7 Offences to be tried summarily.- All offences under this Act except those under section 11 shall be tried in a summary way.

³⁷ 8. Contribution of parents.- (1) The court, which makes an order for the detention of any person in a Certified Institution under section 5 or section 6, may make an order on the parent or other person liable to maintain him, to contribute to his maintenance, if able to do so, in the manner prescribed.

(2) Before making any such order the court shall inquire into the circumstances of the parent or other person liable to maintain him and shall record evidence, if any, in the presence of the parent or such other person, as the case may be.

(3) Any order made under this section may on an application, made by the party liable, or otherwise, be varied by the court.

(1) กรณีที่ศาลสั่งกักขังขอลานไว้ในสถานสงเคราะห์ ตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ศาลอาจสั่งให้ผู้ปกครองหรือผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่ดูแลขอลานั้น เข้ามีส่วนร่วม ในการดูแลขอลาตามที่ศาลกำหนดได้

(2) ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งดังกล่าว ศาลจะต้องไต่สวนถึงพฤติการณ์ของผู้ปกครองหรือผู้ดูแลขอลา และบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ว่าผู้ปกครองหรือผู้ดูแลขอลาจะสามารถปฏิบัติตามสิ่งที่ศาลมีคำสั่งได้

(3) คำสั่งใด ๆ ตามมาตรานี้ อาจเกิดจากคำร้องขอของกลุ่มความ หรือศาล ยกขึ้นพิจารณาเองก็ได้

(4) คำสั่งใด ๆ ตามมาตรานี้ อาจถูกบังคับได้เช่นเดียวกับคำสั่งที่ออกตามตรา 488 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ค.ศ. 1898

(3) ผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพิงขอลา

มาตรา 9³⁸ บัญญัติว่า ศาลอาจสั่งให้กักขังบุคคลที่ดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพิงขอลา ดังนี้

(1) เมื่อศาลมีคำสั่งให้กักขังบุคคลในสถานสงเคราะห์ ตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ภายหลังการไต่สวน ศาลอาจสั่งให้กักขังผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพิงขอลาในสถาน

(4) Any order made under this section may be enforced in the same manner as an order section 488 of the code of Criminal Procedure, 1898 (V of 1898).

³⁸ 9. Court may order detention of persons wholly dependent on beggar.- (1) When the court has ordered the detention of a person in a Certified Institution under section 5 or section 6 it may, often making such inquiry as it thinks fit, order person who is wholly dependent on such person to be detained in a Certified Institution for a like period:

Provided that before such order is made such dependent person shall be given an opportunity of showing cause why it should not be made.

(2) Where the dependent person is a child, the court shall forward him to a court constitution under the children Act for being dealt with there under:

Provided that where the dependent person is the beggar's own child, being a child who is under the age of five years, and the beggar is an able bodied mother, not being a contagious; leper or lunatic, the child may be ordered to detain in a Certified Institution without being separated from the mother as regards the place of detention until it attains the age of five years; and there after person to be kept in the prescribed manner until he can be brought before a court.

สงเคราะห์ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เว้นแต่ผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพิงขอทานจะแสดงผลได้ว่า คำสั่งให้กักขังนั้นไม่เหมาะสมอย่างไร

(2) หากผู้ดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพิงขอทานเป็นเด็ก ศาลจะต้องส่งผู้นั้นไปยัง ศาลเยาวชน (a Juvenile Court) โดยอยู่ภายใต้มาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติเด็กแห่งเมืองบอมเบย์ ค.ศ. 1948 (the Bombay Children Act 1948) หากว่าเด็กนั้นเป็นกรณีตามมาตรา 40 (a)

หากว่าเด็กนั้นเป็นบุตรของขอทาน มีอายุต่ำกว่า 5 ปี และขอทานมีร่างกายที่ สมบูรณ์แข็งแรงพอที่จะทำหน้าที่มารดา คือ ไม่เป็นโรคติดต่อ โรคเรื้อน หรือวิกลจริต ศาลอาจสั่ง ให้เด็กนั้นอยู่กับมารดาในสถานสงเคราะห์จนกว่าเด็กนั้นจะมีอายุครบ 5 ปีบริบูรณ์ และจนกว่าจะมีการนำตัวขึ้นสู่ศาล

ผู้แสวงหาประโยชน์จากขอทาน

มาตรา 11 บัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษบุคคลที่อ้างหรือเป็นเหตุให้บุคคลทำ การขอทานหรือใช้ผู้อื่นเพื่อวัตถุประสงค์ในการขอทาน โดยบัญญัติว่า “ผู้ใดอ้างหรือเป็นเหตุให้ บุคคลทำการขอทานหรือรับบริจาค หรือผู้ใดที่มีหน้าที่ปกครองดูแลเด็ก ยินยอมหรือสนับสนุนให้ ว่าอ้างหรือเป็นเหตุให้เด็กทำการขอทาน หรือรับบริจาค หรือผู้ใดใช้ผู้อื่นออกแสดงเพื่อวัตถุประสงค์ ในการขอทาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี”

นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐอินเดีย (The Indian Penal Code) ได้กำหนดมาตรการทางอาญาลงโทษแก่บุคคลผู้ถือประโยชน์จากขอทานที่เป็นผู้เยาว์เพื่อ ป้องกันมิให้ผู้เยาว์ไม่สามารถต่อสู้หรือป้องกันตนเองจากผู้ที่อยู่เหนือกว่าได้ ดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 363A³⁹ ดังนี้

³⁹ 363A. Kidnapping or maiming a minor for purposes of begging. -

(1) Whoever kidnaps any minor or, not being the lawful guardian of a minor, obtains the custody of the minor, in order that such minor may be employed or used for the purpose of begging shall be punishable with imprisonment of either description for a term which may extend to ten years, and shall also be liable to fine.

(2) Whoever maims any minor in order that such minor may be employed or used for the purposes of begging shall be punishable with imprisonment for life, and shall also be liable to fine.

(3) Where any person, not being the lawful guardian of a minor, employs or uses such minor for the purposes of begging, it shall be presumed, unless the contrary is proved, that he kidnapped or otherwise obtained the custody of that minor in order that the minor might be employed or used for the purposes of begging.

(4) In this section,

(1) บุคคลใดลักพาตัวผู้เยาว์จากบุคคลที่ดูแลผู้เยาว์แม้ไม่ใช่ผู้ปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์ในการขอทาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และอาจจะมีโทษปรับด้วย

(2) บุคคลใดทำให้ผู้เยาว์กลายเป็นคนพิการ เพื่อวัตถุประสงค์ในการขอทาน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และอาจจะมีโทษปรับด้วย

(3) บุคคลใดไม่ใช่ผู้ปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ ว่าจ้างหรือใช้ผู้เยาว์โดยมีวัตถุประสงค์ในการขอทาน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าลักพาตัวผู้เยาว์หรือควบคุมตัวผู้เยาว์ไว้โดยมีวัตถุประสงค์ในการขอทาน

3) มาตรการอื่นๆ

ประเทศอินเดียมีมาตรการอื่น ๆ ในการแก้ไขปัญหาคอนขอทาน ดังนี้

มาตรา 26⁴⁰ กำหนดเกี่ยวกับการตรวจสอบสุขภาพและการคุมขังผู้ป่วยโรคเรื้อนและโรคจิต ว่า เมื่อความปรากฏแก่หัวหน้าสถานสงเคราะห์ว่าขอทานที่ถูกศาลสั่งกักขังในสถาน

(a) 'begging' means

(i) soliciting or receiving alms in a public place, whether under the pretence of singing, dancing, fortune-telling, performing tricks or selling articles or otherwise;

(ii) entering on any private premises for the purpose of soliciting or receiving alms;

(iii) exposing or exhibiting, with the object of obtaining or extorting alms, any sore, wound, injury, deformity or disease, whether of himself or of any other person or of an animal;

(iv) using a minor as an exhibit for the purpose of soliciting or receiving alms;

(b) 'minor' means

(i) in the case of a male, a person under sixteen years of age; and

(ii) in the case of a female, a person under eighteen years of age.]

⁴⁰ 26. Medical Examination and detention of leprosy patients and lunatics.-

(1) where it appears to the 1[Chief Commissioner] that any beggar detained in a Certified Institution under any order of a court is of unsound mind or a leper, the 1[Chief Commissioner] may by an order setting forth the grounds of belief that the beggar is of unsound mind or a leper, order his removal to a mental hospital or leper asylum or other place of safe custody, there to be kept and treated as the 1[Chief Commissioner] direct during remainder of the term for which he has been ordered to be detained or, if on the expiration of that term it is certified by a medical officer that it is necessary for the safety of the beggar or of others that he should be further detained under medical care or treatment, then until he is discharged according to law.

(2) Where it appears to the 1[Chief Commissioner] that the beggar has ceased to be of unsound mind, or is cured of leprosy, the 1[Chief Commissioner] shall, by an order direct to the person having charge of the

สงเคราะห์เป็นคนวิกลจริต หรือเป็นโรคเรื้อน หัวหน้าสถานสงเคราะห์อาจสั่งให้ชี้แจงเหตุผลที่ทำให้เชื่อเช่นนั้นหรือสั่งให้เคลื่อนย้ายไปโรงพยาบาลจิตเวช หรือที่พักอาศัยของคนเป็นโรคเรื้อน หรือสถานที่ควบคุมตัวอื่นที่มีความปลอดภัย เพื่อที่จะควบคุมตัวไว้และทำการรักษาในช่วงระยะเวลาที่ขอทานนั้นถูกศาลสั่งให้ควบคุมตัว ถ้าระยะเวลาควบคุมตัวสิ้นสุดลง เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ให้การรับรองว่าเป็นกรณีที่จำเป็นเพื่อความปลอดภัยของขอทานหรือบุคคลอื่น ขอทานนั้นอาจถูกควบคุมตัวไว้ภายใต้ความดูแลทางการแพทย์หรือการรักษาต่อไปได้จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัวตามกฎหมาย

มาตรา 27⁴¹ กำหนดเกี่ยวกับอำนาจจับกุมผู้หลบหนีจากสถานสงเคราะห์ ว่า ผู้ใดออกจากสถานสงเคราะห์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจควบคุมดูแล หรือไม่กลับมารายงานตัวภายหลังจากครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวตามมาตรา 22 (1) อาจถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยไม่ต้องมีหมาย หรือโดยเจ้าหน้าที่ที่สถานสงเคราะห์ให้อำนาจ และอาจถูกส่งกลับเข้าสถานสงเคราะห์อีกครั้งก็ได้

มาตรา 29⁴² กำหนดเกี่ยวกับอำนาจในการพิมพ์ลายนิ้วมือ ว่า ผู้พิพากษาศาลมาจิสเตรท หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบอำนาจ อาจสั่งให้พิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ที่ถูกสั่งกักขังในสถานสงเคราะห์ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ได้ ผู้ใดปฏิเสธไม่ให้พิมพ์ลายนิ้วมือ จะต้องได้รับโทษกักขังไม่น้อยกว่า 3 เดือน นับแต่เวลาที่ถูกสั่งกักขังในสถานสงเคราะห์สิ้นสุดลง

---

beggar if still liable to be kept in custody to send him to the Certified Institution from which he was removed or if the beggar is no longer liable to be kept in custody order him to be discharged.

⁴¹ 27. Arrest of person escaping from Receiving Centre or Certified Institution.- Any person who leaves a Receiving Centre or a Certified Institution without the permission of the Superintendent thereof, or fails to return thereto after the expiry of the period of absence permitted under sub-section (1) of section 22, may be arrested by any police officer without warrant or by an officer of the Receiving Centre or Certified Institution authorities authorized in this behalf by the 1[Chief Commissioner] and send back to the Receiving Centre or Certified Institution, as the case may be.

⁴² 29. Power to take finger prints.-

(1) Every person ordered to be detained in a Certified Institution under this Act shall at any time allow his finger prints to be taken by the District Magistrate or any officer empowered by him in this behalf.]

(2) Whoever refuses to allow his finger prints to be taken under sub-section (1) shall on conviction be liable to have his period of detention in a Certified Institution not exceeding three months converted to a term of imprisonment extending to a like period.

(3) The sentence of imprisonment order under sub-section (2) shall be executed in the same manner as a sentence passed under section 6

มาตรา 30⁴³ กำหนดเกี่ยวกับหลักการยึดและการปฏิบัติกับสัตว์ที่ถูกนำมาใช้เพื่อการขอทาน ว่า ตำรวจหรือบุคคลที่มีอำนาจที่สามารถจับกุมขอทานได้ บุคคลนั้นสามารถที่จะยึดสัตว์ที่กำลังทรมาน มีบาดแผล บาดเจ็บ พิกัด หรือเป็นโรค ที่ถูกนำมาแสดงเพื่อรับหรือขู่เชิญเอาของที่เป็นทาน และต้องนำสัตว์นั้นส่งสถานพยาบาล ตามพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ ค.ศ.1890 (the Prevention of Cruelty to Animals Act)

---

⁴³ 30. Seizure and disposal of animals exposed or exhibited for obtaining or extorting alms. -

(1) Any police officer or other person, effecting under sub-section (1) of section 4 of the arrest of a person who was found begging may seize any animal the sore, wound, injury, deformity or disease of which was exposed or exhibited by such person with the object of obtaining or extorting alms.

(2) The police officer or other person effecting the arrest may remove such animal to an infirmary appointed under section 6B of the Prevention of Cruelty to Animals Act, 1890 (XI of 1890), for detention therein pending its production before a court.